

የገበታ

ወጎች

(ከፍቅር ካፌ)

ዓለማዊ ማሞ

(ዋሽንግተን ዲ.ሲ.)

2007 (2014)

ማውጫ

መነሻ ነጥቦች.....5

1) ምስጋና መልካም ነው!.....9

2) መጀመሪያ መቀመጫዬን.....10

3) ሰላምህን ያዝ.....11

4) የሰልት ቅያሪ.....12

5) ለው ለለው.....13

6) አረኛውን ማወቅ.....15

7) ከዶሮች ጋር የሞለው ንሰር.....17

8) ይቅርታን አንምረጥ.....18

9) ለፍራህን አትልቀቅ.....20

10) አባቴ ገመዱን ይያዝ!.....22

11) ዶሮዋ በከተማ.....23

12) ይለጣል እንጂ አይሸጥም.....25

13) የባሰ አለ.....26

14) ንጉሡን አሳዩኝ!.....28

15) ይቅር ተብያለሁ!.....30

16) ወደ የት ነው?.....33

17) ልናይ ኋላ.....34

18) የሚጠብቀን አይተኛም!.....36

19) ቀበሮ መጣ!.....39

20) የሰው ሰውነቱ.....41

21) ሁሉን ለማስደሰት.....43

22) ንጉሥ አይሳሳቱም.....45

23) አልተውህም አልለቅህም.....46

24) ለሚመጣው ትውልድ.....49

25) አኛኮ አልደረስንም.....50

የገበታ ወጎች

ኮፒ መብት © 2007 ዓለማየሁ ማሞ

መብቱ በሕግ የተጠበቀ ነው።

ዩናይትድ ስቴትስ ኦፍ አሜሪካ

Dining table talks

Copyright © 2015 Alemayehu Mammo

All rights reserved

United States of America

ISBN 978-1-61119-130-1

ለማንኛውም አሰተያየት

alexwrites@hotmail.com

ወይም

301 618 9596

26)	ሰንፍና አይገባም.....	52
27)	ወሬኛዋ ዔሊ.....	54
28)	አሳዛኝ ተጓዥ.....	56
29)	ፈጣሪህን አሳየኝ.....	59
30)	ሁሉ ሰበጎ.....	62
31)	ጥንቅልና ዔሊ.....	64
32)	እንደ ስምህ ሁን.....	66
33)	የጣቶች ፉክክር.....	68
34)	ፕሮፌሰሩና ጀልባኛው.....	72
35)	የባሰ ተአምር!.....	73
36)	ከትሉ ላሰማነሰ.....	75
37)	ይቅርታ ፈላጊዎች.....	77
38)	ዘወር በልልኝ.....	78
39)	አስራሰሁ፤ አታስራም.....	80
40)	የዘመናት ልፋት.....	82
41)	ተነጥላ የሄደችው በግ.....	84
42)	ሁሰቱ እናቶች.....	87
43)	ይድረስ ሰለግዚአብሔር.....	89
44)	ትዕቢተኛው ዝኖን.....	92
45)	ዝናብና ጽጌረዳ.....	95
46)	የሸላውና የዱባ ፍሬ.....	97
47)	የሚሊዮን ዶላር መድሀን.....	99
48)	አባራን ማራገፍ.....	102
49)	ወንዙን መሰማመጥ.....	104
50)	ማነው ባለጠጋ?.....	106
51)	የረዳት ያሰህ!.....	107
አንሰናበት.....		110

መነሻ ነጥቦች

በየዕለቱም ባይሆን ዕረፍት ሲኖረኝ ክርብቃና እሳ፣ሬም ጋር አራት የምበላው ፍቅር ካፌ ውስጥ ነው። ሁሴም የሚቀርብልን ምግብ በባሰሙያ የተከሸነ መሆኑን ሃሳቦችንም በአንድ ድምፅ አንስማማባታለን። ይህንን አኛ ብቻ ሳንሆን ሌሎችም አንግዶች ደጋግመው በዓመታት መካከል የመሰከሩት ነው። በልተን ስንጨርስ አንድም ቀን የሒሳብ መጠየቂያ ወረቀት አልቀረበልንም። የሰጠንን ፈጣሪ አመስግነን አንደምንባላ ሁሉ የሠሩና የሰጡንን ጣቶችም ባርከን ነው የምንገነዘብ። ፍቅር ካፌ ውስጥ መመገብ የምናዘወትርባቸው ምክንያቶች ግን እነዚህ አይደሉም። ካፌው አኛ ቤት ውስጥ ስለሆነ እንጂ።

የካፌው ዋና ሥራ አስኪያጅ ደግሞ የኔ ባለቤትና የልጆቹ አናት ፍቅር ናት። የአርሰዋ ምግብ ቤት ውጭ የመብላት ፍላጎታችንን አዳከሞ የአቅርቦቱን መልክ አየቀያየረ ላለፉት አስራ አንድ ዓመታት አገልግሎቱን ቀጥሏል። በዓመት ውስጥ ዐቅደን፣ ወጥተንና ክፍለን የምንበላባቸው ቀኖች በጣት ይቆጠራሉ። በዚህ አጋጣሚም ለእኔ ለአዘጋጁና ስሁሳቱ ልጆቹ ስለሚደረግልን እንከብካቤ ሁሉ የኩሸናዋን እመቤት ላመስግናት አወዳሰሁ።

ፍቅር ካፌ ውስጥ በሚኖረን አጭር ቆይታ የገበታ ላይ ወገች ሰቤታችን አዲስ አይደሉም። ገና ሰአራት

ሰንታደም ልጆቼ "ዳዲ ሰቶሪ ንገረን" ይሉኛል። አባባላቸውን ቃል በቃል ነው ያስቀመጡት። እኔም ትዝ ያለኝን እንደ አመቺነቱ በአንቅስቃሴ እያጀብኩ አወራላቸውና አሰከትዬ ከታሪኩ ምን እንደምንማር አጠይቃቸዋለሁ። ምክንያቱም ዋነኛው ዓላማዬ እነርሱን በተረት ተረት ማዝናናት ሳይሆን አጋጣሚውን ተጠቅሜ ዘመን የማይሸረውን ሰማያዊ እውነት ማካፈል ነው። እነርሱም እጅ ከማውጣት አልፈው "እኔ እኔ" ብለው አየተሸቀዳደሙ የገባቸውን ይመልሳሉ። ያንን ተከትዬ በበኩሌ እንደገባኝ ማጠቃለያውንና ዋናውን መልእክት አስተላለፋለሁ።

በጣት ለሚቆጠሩ ጊዜያት ደግሞ ልጆቼ ውለታዬን ለመከፈልም ይሁን ለልምምድ የ እነርሱን ታሪኮች ነግረውኛል። "ዶሮዋ በከተማ" እና "ማነው ባለጠጋ" የሚሉት በዚህች ጥራዝ ውስጥ ለናሙናነት የተጨመሩት የኤፍሬምና ርብቃ ትረካዎች ፈጽሞ የምዘነጋቸው አይደሉም። ኤፍሬም ከቅዳሜ ትምህርት ቤት ያገኘው ሲሆን ርብቃ ግን ፈጥራ ነው ያጫወተችን።

ባለቤቱ ፍቅር ግን ከእኛ ጋር ቁጭ ብላ ከመመገብ ይልቅ እኛን ማገልገሉ ስለሚያሰደሰታት ወደ ኩሽናዋ ገባ ወጣ ትላለች። ማለቂያ የሌለውን የማንኪያ ሹካ ጥያቄ ያለድካም ታሰተናግዳለች። እናም ብዙ አትሰማንም። ለጥቂት ጊዜያት አንዲሁ እንደተጓዘን ቀስ በቀስ በጨዋታችን መሳብ ጀመረች። ያልተሰማትን እንድንደግም አየጠየቀችም

ማህመጥ ለመደች። ብዙም ሳትቆይ እንድ ቀን የዕለቱን ታሪክ እንደጨረሰን እነዚህን ወሬዎች እየጻፍኳቸው እንደሆነ ጠየቀችኝ። እኔም እንዳልጻፍኳቸው ያንንም ለማድረግ እንዳለሰብኩ ይልቁንም ብዙ የሚጻፉ ሌሎች ነገሮች እንዳሉኝ አብራራሁላት። አርቧ ግን ፍንክችም አላለች። "እነዚህን የመለሉ ታሪኮች ይልቁንም ከዕለታዊ ኑርእችን ጋር ያላቸው ተዛምዶና ያዘሉት ትምህርት ሊጻፍ እንደሚገባ አምናለሁ። አደራህን የትም እንዳትበትናቸው!" ስትል አሳሳቦቻችን። እንደማሰብበት ነግራያት ተለያየን። መጀመሪያ ሰሞን ብዙም አላተኮርኩበትም። እየቆየ ሲሄድ ግን ያለችውን አመንኩበት። እናም ሲመቸኝ አመለሰባቸዋለሁ አልኩና ማስታወሻ ላይ ርዕሶቼን ብቻ ማስቀመጥ ጀመርኩ። ጊዜው ሲደርስም እነሆ የማሰታውሳቸውን አምሳ ያህሉን አስፈርኩ።

እኛም እንደ ሌሎቹ ታሪክ መፍጠር እንደምንችል ለማሳየት ከጨመርኳት ተነጥላ የሄደችው በግ ከሚለው የራሴ ፈጠራ ታሪክ በስተቀር ብዙዎቹ ከንባብ፣ ከአፈ ታሪክና በሰሚ ሰሚ የተገኙ ሕዝባዊ ታሪኮች ናቸው። ስለዚህ ለገበታ ወግ ከመጠቀም ባለፈ ጥብቅና ልንቆምላቸው አይቻለንም። የቅጂ መብት ጉዳይ ቢነሳ እንኳ የትርጓሜዎቹ እንጂ የታሪኮቹ ሊሆን ከቶም አይችልም። ስለዚህ ያለመከልከል ልንነጋገርባቸው እንችላለን ማለት ነው።

ምድራዊውን ተረት በሰማያዊው ቅኝት አንዴ፤ መመልከት አንደሚቻል ይህች መጽሐፍ መጠነኛ ጥቆልት ስጥ ትችላለች። ያችን ፍንጭ ይዞ ማስፋት ደግሞ የአንባቢው አ ስደሳች ኃላፊነት ይሆናል። ከዚህ አንጻር ታሪኮቹ በቤተሰብ መካከል ለየት ያለ ንግግር ለማስጀመር ሊያግዙ ይችላሉ የሚል አምነት አለኝ። በተለይ ከምድራች፣ ርቀትን ለምንኖረው ለ አኛ ልጆቻችን የአገራችንን ትውፊት አንዲያውቁና ባሕላችንንም አንዲረዱ በር ይከፍቱላቸዋል። በአንድ ገበታ የሚበላው ቤተሰብም ጆሮ ላይ ከሚሰካ የራስ ዓለም ወጥቶ አንድ መሆን አንዲቻል ያበረታታሉ። ዐይንን ከማያቋርጠው የቴሌቪዥን ጎርፍ ጀርንም ከሙዚቃው ፋንፋር ያሳርፋሉ። የተረሡ ታሪኮችን ለማስታወስና የራስንም ለመፍጠር ያነሳሳሉ። ልጆችም የንግግርን ጥበብ ገና ከአፍላ ዕድሜያቸው አንዲማሩ የመጀመሪያውን አስደሳች መድረክ ያመቻቻሉ። ፈንጠር ሲልም ታሪኮቹ ይልቁንም ከነርሱ የሚገበዩት ትምህርቶችና የተመረጡላቸው ጥቅሶች ለሰባዚዎች፣ አስተማሪዎችና ጸሐ ፍት በመነሻ አሳብነት ብሎም በማሳያነት ሊያገለግሉ ይችላሉ።

ፍቅር ካፌ ውስጥ ወደሚገኘው የቤተሰባችን ገበታ አንኳን ደህና መጡ!

መልካም ንባብ.....

ኤፍሬም፣ ርብቃ ዓለማዬሁና ፍቅር።

አስጥን ሒል (ሜሪላንድ ከፍለ ግዛት) አሜሪካ

ምስጋና መልካም ነው!

“ማየት የተሳነኝ ነኝ፤ አባካችሁ አርዱኝ” የሚል ጽሑፍ ከፊት ለፊቱ አስቀምጦና የምፅዋት መጣያ ባርኔጣ ደቅኖ ይለምናል ታዳጊው ወጣት። አናም አልፎ አልፎ ጥቂት ሳንቲሞች ቅጭል ሲሉለት ቆየ። ረፋዱ ላይ አንድ መንገደኛ አንደ ሌሎች ምፅዋት መወርወር ብቻ ሳይሆን ጽሑፉንም ቀይሮት ሄደ። ብዙም ሳይቆይ ባርኔጣው በሳንቲሞች ሞልቶ ተረፈ።

ከሰዓት በኋላ ያ ሰው ውጤቱን ለማየት ተመልሶ መጣ። ለማቶም በኩቴው ለየውና “ጠዋት ጽሑፌን የቀየርከው አንተ ነህ አይደል? ምን ብለህ ጻፍክ ለመሆኑ?” የሚል ጥያቄ አቀረበለት። “አይ አንተው ያልከውን ነው የደገምኩት፤ ግን በተለየ መንገድ አንዲህ ብዬ አቀረብኩት፤ ዘሬ ውብ ቀን ነው፤ አኔ ግን አላየውም! አየህ የመጀመሪያው ያንተን አለማየት ብቻ ነው የሚናገር። ሁለተኛው ግን ማየት መቻል መታደል መሆኑን ለሌሎች ያስታውሳል፤ ያኔ ምስጋናቸውን ምፅዋት በመስጠት ይገልጣሉ”።

ምን ያስተምረናል?

ይህ አስተዋይ ሰው አላሬ አግዳሚውን ለምስጋና አነሳሰቷል። ማየት የሚችሉትን ሁሉ የብርሃን አምላክ የዐይናቸውም ፈጣሪ የሆነውን አግዚአብሔርን

እንዲያስታውሱ ረድቷል። ያኔ እንደ እነርሱ ለማየት ያልታደለውን ወ ጣት በምፅዋት ለመበረክ አላመነቱም። በዚህ ዘመን ያለን እኛም እንደዚያ ሰው ዓለሙ ሁሉ የእግዚአብሔርን መልካምነት እንዲያስታውስ አንድ ነገር ማድረግ ያስፈልገናል!

መጀመሪያ መቀመጫዬን

መንገደኛው ጥቅጥቅ ባለ ዱር ውስጥ እያሳበረ ሳለ አንድ ዝንጀሮ በርቀት ይመለከታል። እየቀረበ ሲሄድም ከእግር እስከራሷ በእሾህ መወረሷን አስተዋለ። እናም ሁኔታዎ ሰላሳዘነው ተጠግቶ እንዲህ አላት። “ልረዳሽ እፈልጋለሁ፤ ግን ሰለ ምቹኩል ይህንን እገር ሙሉ እሾህ ልነቅልልሽ አልቻልኩም። ሰለዚህ የትኛውን የሰውነትሽን ከፍል ቶሎ ነቅዬልሽ ልሂድ።”

እርስዎም ሳታመነታ እንዲህ መለሰች። “መቀመጫዬ ላይ የተሰገሰገውን ንቀልልኝ። ምክንያቱም መቀመጥ ከቻልኩ የቀረውን አኔው ቀስ እያልኩ ነቅዬ እጨርሰዋለሁ።”

ምን ያስተምረናል?

መቀመጥ ከቻልኩ የቀረውን መንቀል እያቅተኝም የሚለው እስተሳሰብ ጥልቅ ነው። የተከበብነው መቀመጥ ባልቻለ ትውልድ ነ ውና። ሰው ለመስማት የሚችለው

ሲቀመጥ ነው። በቅጡ ማሰብ ወይም በትክክል ማቀድ የሚችለውም አረፍ ብሎ ነው። እየሮጡ መመካከር አይሞክርም። መቀመጥ ወይም በመንፈሳዊው አባባል ማረፍ የመታመን ምልክት እንደሆነም መዘንጋት የለብንም። “የሚሰማኝ ግን በርጋታ ይቀመጣል፤ ከመከራም ስጋት ያርፋል” ምላ.1:33።

ሰላምህን ያዝ

ጎረቤታዎች ቢሆኑም የኑሮ ደረጃቸው ግን ለየቅል ነበር። አንዱ መናጢ ድሃ ሌላው የለየለት ሃብታም። ታዲያ ድሃው ማንጎራጎር ይወድ ነበር። የሚያማልል ድምፅ ም ነበረው። ከዚህ የተነሳ ሃብታሙ የእርሱን እንጉርጉሮዎች ላይሰማ መዋል አይሆንለትም። ይህ ለዓመታት ከቀጠለ በኋላ ባለሃብቱ ለዚህ ሰው አንድ ስጦታ ላበረከትለት ይገባል የሚል ውሳኔ ላይ ይደርሳል። እናም አስጠርቶ አንድ ክረጢት ወርቅ ይሸልመዋል። ድሃው በዚህ አጅግ ቢደለትም ስጋትንም አብሮ ተቀበለ። ሰለዚህም ቶሎ ወጥቶ ከጓሮው ቆፈረና ወርቁን ቀበረው። ያም ብዙ አልረዳውም።

ወርቅ መቀበሌን ምናልባት የሰማ፤

ሌባስ ቢመጣብኝ ገድሎ የሚቀማ።

እያለ በእላብ ለመወጠር ብዙም ጊዜ አልወለደበትም። እንቅልፍ የለሽ ሌሊቶችን ማሳለፍ ጀመረ። ከዚያች ቀን ጀምሮ ድምፁን እንሥቶ አላንጎራጎረም። ከአያሌ ቀናት በኋላ ግን አንድ ቁርጠኛ ውሳኔ ላይ ደረሰ። ከአንድ ከረጢት ወርቅ ይልቅ ለላምና ደስታው እንደሚበልጥ እመነ። እናም በማለዳ ገሥግሥ ሄደና ወርቁን ለባለጠጋው መለለለት።

ምን ያስተምረናል?

ምንም ዓይነት ገብረት ከውስጣዊ ሰላማችን አይበልጥም። አንድ የዐዋቂዎች አባባል አለ። "ገንዘብ ቤትን ሊገዛ ይችላል፤ ቤተሰብን ግን አይደለም። አልጋን ሊገዛ ይችላል፤ እንቅልፍን ግን አይደለም። ምግብን ሊገዛ ይችላል፤ የሙብላት ፍላጎትን ግን አይደለም " ይላል። እናም ለመበልጠጥ ብለን ለላማችንን ለጊዜአዊ ጥቅም ብለን ዘላለማችንን ማስወሰድ ሞኝነት ነው። "እንግዲህ በእምነት ከጸደቅን በእግዚአብሔር ዘንድ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ሰላምን እንያዝ" ሮሜ.5:1።

የሰልጥ ቅያሪ

አንበሳ ከልክ በላይ ተርቦ በጫካ ውስጥ እየተጓዘ ላለ "ዛሬ ምንም ዓይነት አንበሳ ባገኝ አበላለሁ" ሲል ለራሱ ቃል

ይገባል። ብዙም ሳይሄድ ታዲያ ጦጢትን ያገኛታል። ገና ከሩቁ ስታየው ያለበት ሁኔታ ገብቷት ስለነበር ዘልላ ዛፍ ላይ ትወጣለች። አንበሳም በጓደኛነት ሊያናግራት ይጀመራል።

"ጦጢት አንድ የምነግርሽ ምሥጢር ነበረኝ "

"ንገረኛ አያ እንበሰ"

"ምሥጢርማ በአደባባይ አይደለም፤ በጀርሽ ነው የምነግርሽ"

"አኔ ከዚህ አልወርድም፤ ትነግረኝ እንደሆነ ንገረኝ፤ ያለበለዚያ ተወው!"

"ምን አለፈራሽ ጦጢት፤ እኔኮ አልበላሽም"

"አልበላሽምን ምን አመጣው ታዲያ?"

ምን ያስተምረናል?

የባላጋራችን የተለሳለሰ አቀራረብ እንዳያዘናጋን ነው። ቅዱሱ መጽሐፍ "በመጠን ኑሩ ንቁም፣ ባላጋራችሁ ዲያብሎስ የሚውጠውን ፈልጎ እንደሚያገኘህ አንበላ ይዘራልና" ይላል (1ጴጥ.5:8)። ጠላታችን ዲያብሎስ ከፉ ነው። ሊያጠፋ ሊያርድ እና ሊገድል እንጂ አንድም ቀን ራርቶ ሊረዳን አይመጣም። በርግጥም ጠላታችን ያለማቋረጥ ስልቱን ይለዋውጣል፤ በቃሉ ላስታጠቀን ልዑል እግዚአብሔር ከብር ይሁንና እኛ ግን አንስተውም!

ሰው ለሰው

ግለሰቡ በጠና ከታመመ ይልቁንም የአልጋ ቁራኛ ከሆነ ለነበተ። ከዛሬ ነገ ይሞታል ተብሎ ሲጠበቅ ባልታሰበ አኳኋን የከፍተኛው ሎተሪ ባለ ልዩ ዕጣ አሸናፊ ሆነ። ይህኔ ቤተሰቦቹ የሚያደርጉት ጠፋቸው። ለምን ቢሉ ይህንን አስደሳች ወሬ እንዴት እንደሚነግሩት ተቸግረው ነው። ማሸነፉን የማወቅ መብት አንዳለው ተስማማተዋል። ግን የቸገራቸው ሲሰማ ምን ይሆናል የሚለው መላምት ብቻ ነው። በጣም ተደለቶ ከአልጋው ሊነሣ ይችላል። ይህ መልካም ነገር ነው። ግን በድንጋጤ ልቡ ቀጥ ብትልስ?

ለማንኛውም ባለሙያው መላ አያጣም እሉና ተመላልሶ ለሚያከመው ዶክተር ነገሩን አማክሩት። አርሱም “ይህ አስደሳች ዜና ነው፤ እኔው አያዋዛሁ እነግረዋለሁ” በማለት ነገሩን አቀለለላቸው። በዚህ መሠረት ከበሽተኛው ጋር ሰለውሎውና ሰለአዳሩ ሲጫወቱ ቆዩ። በመሃሉ ሐኪሙ “ለመሆኑ አሁን አንድ ሚሊዮን ዶላር በሎተሪ ቢደርስህ ምን ታደርግበታለህ?” ብሎ ይጠይቃል። በሽተኛውም ዘና ብሎ “ምን እንደማደርግበት አላውቅም፤ ግን ባለውለታዬ ነህና ያለጥርጥር ግማሹን ለአንተ አስጥህ ነበር” ሲል መለሰ። ይህኔ ዶክተሩ በድንገተኛ የልብ ድካም አሸለበ።

ምን ያስተምረናል?

የሰዎችን ዕውቀት አንንቅም። ግን በሁሉ ነገር በሥጋ ለባሽ መታመን አይቻልም። ዶክተርም ይሁን ፕሮፌሰር ራሱ ተሰባሪ ነው። አቅሙም ውሱን ነው። አፈር ነህና ወደ አፈር ትመለሳለህ የሚል ድንጋጌ ለሁሉ ተሰጥቷል። የዕውቀት ጥግ ደርሷል የምንለው ለው አንድ ቦታ ሲደርስ ማጣፊያው ያጥረዋል። ስለዚህም ሲመክረን ዘመን የማይሸረው የእምላካችን ቃል አንዲህ ይለናል። “እግዚአብሔር አንዲህ ይላል። ጠቢብ በጥበቡ አይመካ፣ ኃያልም በኃይሉ አይመካ፣ ባለ ጠጋም በብልጥግናው አይመካ፤ ነገር ግን የሚመካው። ምሕረትንና ፍርድን ጽድቅንም በምድር ላይ የማደርግ እኔ እግዚአብሔር መሆኔን በማወቁና በማስተዋሉ በዚህ ይመካ፤ ይህ የሚያስኙኝ እነዚህ ናቸውና፣ ይላል እግዚአብሔር” (ኤር.9:23-24)።

አረኛውን ማወቅ

ብዙ ሰባኪዎች ምዕመኑን ማላተፍ ይወዳሉ። ለዚህም ይመስላል “አጠገብህ ላለው አንዲህ በለው፤ አሜን በሉ አንጂ” ወዘተ...የሚሉት።

ታዲያ አንድ ቀን አንዱ መጋቢ መዝሙር ሃያ አራትን በቃሉ የሚያውቅ ለው ካለ ተነሥቶ በቃሉ እንዲወርደው ይጠይቃል። ለዚህም አንድ ወጣትና አንድ

ሸማግሌ እጃቸውን ያነሳሉ። መጀመሪያ ዕድሉን ያገኘው ወጣት "እግዚአብሔር እረኛዬ ነው፤ የሚያሳጣኝም የለም" ብሎ ይጀምርና እንደ ጥይት በመውንጨፍ ላስ ያደርጋታል። በዚህም ጉባዔው በብዙ እድናቆት ተሞላ። ሸማግሌው ግን እየተደናቀፉና እንዳንዴም እየደገሙ በቀሰለተኛ ድምፅ ነበር መዝሙሩን የወጡት። ሲጨርሱ ጉባኤተኞቹ በሙሉ እንባ አቅርረው ነበር። እናም መጋቢው ወደ ስብከቱ ከመመለሱ በፊት የተፈጠረውን ነገር እንዲህ ሲል ገምግሞታል። "ወጣቱ መዝሙሩን ጠንቅቆ ያውቀዋል፤ እሳቸው ግን ራሱን እረኛውን ያውቁታል!"

ምን ያስተምረናል?

ስለ እግዚአብሔር ማወቅና እግዚአብሔርን ማወቅ የሰማይና ምድርን ያህል የተራራቁ ሁለት ነገሮች ናቸው። በምድራችን ላይ እግዚአብሔርን እናውቅም ወይም መኖሩን እናምንም የሚሉ ሰዎች በጣት የሚቆጠሩ ናቸው። ግን እናውቃለን ከሚሉት መካከል አብዛኞቹ እንደዚህ ወጣት ናቸው። ቃሉን ያውቃሉ፤ እረኛውን ግን አያውቁትም። በሌላ እነጋገር የሚገባውን እውቅና አይሰጡትም። " ስለዚህ ይህን ቃሌን ሰምቶ የሚያደርገው ሁሉ ቤቱን በዓለት ላይ የሠራልገም ሰውን ይመስላል። ዝናብም ወረደ ጎርፍም መጣ ነፋስም ነፈስ ያንም ቤት ገፋው። በዓለት ላይም ስለ ተመሠረተ አልወደቀም። ይህንም ቃሌን ሰምቶ የሚያደርገው ሰው ሁሉ

ቤቱን በእሸዋ ላይ የሠራ ሰውን ይመስላል። ዝናብም ወረደ ጎርፍም መጣ ነፋስም ነፈስ ያንም ቤት መታው። ወደቀም፤ እወዳደቁም ታላቅ ሆነ።" (ማቴ.7:24-27)።

ከዶሮች ጋር የዋለው ንስር

አንድ እረኛ በጫካ ውስጥ ሲዘዋወር የንስር እንቁላል ያገኛል። እምጥቶም ለእናቱ ይሰጣታል። እርሷም በተራዋ ከሌሎች ጋር ቀላቅላ ጭር ላለችው ዶሮ ታስታቅፋታለች። ጊዜውን ጠብቆ ንስሩም ከጫጮቶች ጋር ይፈለፈላል። እብርም መሬት መጫር ይጀምራል።

ግን ንስሩ ከሌሎች የሚለይበት አንድ ባሕርይ ነበረው። ሌሎቹ በትጋት መሬት ሲጭሩ እርሱ ግን አያቋረጠ ቀና ይላል። በሰማይ የሚበሩትን እዕዋፍም ትክብሎ ይመለከታል። እንደ እነርሱ የመብረር ፍላጎት ነበረውና። ሌሎቹ ዶሮች ደግሞ "እርፈህ መሬትህን ጫር፤ እነዚያ ንስሮች ናቸው። አንተ ግን ዶሮ ነህ" እያሉ ያላገጡበት ነበር። እናም ማንም ሳይረዳው እንዲሁ መብረር እንደተመኘና መሬት እንደጫረ አለፈ።

ምን ያስተምረናል?

ሕልምን ለአላጋጮች መንገር ከጥቅሙ ጉዳቱ ያሳምናል። የዮሴፍ ወንድሞች "ሕልመኛው መጣ"

የተባባሉት ሰለሕልም ሰለማያውቁ ሳይሆን ታላቆቹ እያለ
 እርሱ የሚያልምበት እውነት ሰላልተዋጠላቸው ነው። ዛሬም
 አነርሱን የሚመስሉ ሰዎች በዙሪያችን ተከልኩሰዋል።
 በምክር ሰበብ ራዕይን ከሚገድሉ ሰዎች መራቅ የማንም
 ሳይሆን የባለራዕይ ኃላፊነት ነው። ይይልቁንም እነእኛ
 ከማያምኑት ጋር የሚኖረን ሕብረት ብዙ ማስተዋልና
 ጥንቃቄ የሚያሻው ነው። "ከማያምኑ ጋር በማይመች አካሄድ
 እትጠመዱ፤ ጽድቅ ከዓመፅ ጋር ምን ተካፋይነት አለውና?
 ብርሃንም ከጨለማ ጋር ምን ኅብረት አለው? ከርስቶስስ
 ከቤልሆር ጋር ምን መስማማት አለው? ወይስ የሚያምን
 ከማያምን ጋር ምን ክፍል አለው? ሰእግዚአብሔር ቤተ
 መቅደስም ከጣዖት ጋር ምን መጋጠም አለው?" (2 ቆሮ.6:
 14-16)።

ይቅርታን እንምረጥ

ጆርጅ ዊልሰንና ጆምስ ፖርተር በነሐሴ 6 1829
 (እ.አ.አ) የፈጸሙትን ወንጀል ተከትሎ በሰቅላት አንዲቀጡ
 ተፈረደባቸው ። ጆምስ ፖርተር በተቀጠረው ቀን ተሰቀለ።
 ጆርጅ ዊልሰን ግን አንደ አጋጣሚ በዚያ ቀን የተደገሰሰትን
 የሞት ፍርድ አመሰጠ። ይህንኑ ተከትሎ ደግሞ ወዳጆቹ
 ምሕረት ይደረግላት ዘንድ በወቅቱ የአሜሪካ ፕሬዚዳንት

ለነበሩት አንድሩ ጃክሰን አቤት አሉ። ፕሬዚዳንቱም በዚህ
 ተሰማሙ። እናም ጆርጅ ዊልሰን መሞቱ ቀርቶ በሃያ
 ዓመታት እሥራት አንዲቀጣ ፍርዱን አሻሻሉሰት። ዊልሰን
 ግን "ይቅርታውን አልቀበልም" በማለት ተቃወመ። ማንም
 በግድ ይቅርታ ላድርግልህ ሊለኝ እይችልም ሲልም ፍርድ
 ቤት ቀረበ።

ጉዳዩ ለጠቅላይ ፍርድ ቤቱ አንደ ደረሰ ዐቃቤ ሕጉ
 ተከታዩን አስተያየት አሰፈረበት ። "አስረኛው ፈቅዶ
 እስካልተቀበለው ድረስ ፍርድ ቤቱ ማንንም ይቅርታን
 ተቀበል ብሎ የማስገደድ መብት የለውም ። ይቅርታ
 ተደርገላታል፤ ግን መቀበል ወይም አለመቀበል የግለሰቡ
 ጉዳይ ነው። ደስ ያለውን የመምረጥ መብቱ አይሸራረፍም።"

ዋናው ዳኛ ጆን ማርሻል በበኩላቸው የሚከተለውን
 መደምደሚያ በማክል ዊልሰን የጓጓላትን የሞት ፍርድ
 አጸደቁለት ። "ምሕረት ሕጋዊ ሥልጣን ከተሰጠው አካል
 የሚመነጭ በጎ ስጦታ ነው። ማንኛውንም ተከላኝ ከወንጀሉ
 የተነሣ ከሚያገኘው ቅጣት ይታደገዋል ። ግን ለተቀባዩ
 እስካልደረሰና እርሱም በእሺታ እስካልተቀበለው ድረስ
 የተሟላ አይሆንም። ግለሰቡ አልቀበሰውም ካለ ደግሞ
 እርሱን የምናስገድድበት ምንም ኃይል የለንም ። ሞት
 የተፈረደበት ሰው አንዴት ምሕረትን ይቃወማል ብለን
 ማለብን ቢከብድም ቅሉ ምሕረት ግን ለነፍስ ገዳይም ይሁን

ለተራ ጥፋተኛ የሚሠራው በተመሳሳይ እገብ ነው። እናን
ጆርጅ ዊልሰን መለቀል አለበት!”

ምን ያስተምረናል?

ጆርጅ ዊልሰን ይቅርታ የሌለው ኃጢአት ፈጸመ።
ጥፋቱ ይቅርታ ያጣው ግን ሰው የመግደል ወንጀል
በመፈጸሙ ሳይሆን ይቅርታን ሊቀበል ባለመፍቀዱ ነው።
በዚህም ከምሕረት ይልቅ ሞትን መረጠ! ተሰቀለ! ምን
ዓይነት ጅልነት ነው? ግን ከእርሱም የባለ አሳዛኝ ምርጫ
እያደረጉ ወደጥፋት የሚጓዙ ሰዎች ቁጥር ብዙ እጅግ ብዙ
ነው። እኛ ግን ቀሪውን ዘመን ይልቁንም የዘላለምን ሕይወት
ሰናሰብ የዊልሰንን ስሕተት እንድንም! ይቅርታን እንምረጥ! “
በእርሱ የሚያምን ሁሉ የዘላለም ሕይወት እንዲኖረው እንጂ
እንዳይጠፋ አግዚአብሔር እንድያልጁን አሰኪሰጥ ድረስ
ዓለሙን እንዲሁ ወዳልልና። ዓለም በልጁ እንዲድን ነው
እንጂ፣ በዓለም እንዲፈርድ አግዚአብሔር ወደ ዓለም
አልላከውምና። በእርሱ በሚያምን አይፈረድበትም፤ በማያምን
ግን በአንዱ በአግዚአብሔር ልጅ ሰም ሰላላመን አሁን
ተፈርዶበታል።” (ዮሐ.3:16-18)።

ስፍራህን አትልቀቅ

ለሰ እንድ አፍሪካዊ ገበሬ የሚነገር አሳዛኝና ልብ
የሚነካ ታሪክ አለ ። ገበሬው ከትውልድ ወደ ትውልድ

በውርስ የተሸጋገረ ሰፊ የእርሻ መሬት ነበረው። ሆኖም
በእርሱ ዘመን በግብርና መኖር ከማይችልበት ሁኔታ ላይ
ያደረሱት ሁለት ነገሮች ተፈጠሩ። የመጀመሪያው በቀላሉ
ከብልጥግና ጣሪያ ላይ የሚደረሰበት የዕንቁ ንግድ ወሬ
ነው። ሁለተኛው ደግሞ አድካሚው የእርሻ ሥራ
አንገፈገፈው። ስለዚህም ትልቁን የእርሻ መሬት ሸጦ በዕንቁ
ፍለጋ ሥራ ላይ ተሰማራ።

ግን እንደተወራው አልተሳካለትም። ለዓመታት
ከተንከራተተና ጥሪቱን ከጨረሰ በኋላ ከድህነት አዘቅት
ዉስጥ ወደቀ። ስለሆነም ወደ ትውልድ መንደሩ ተመልሶ
የራሱን እርሻ ለገዙት ሰዎች ተቀጠረ። ከዕለታት በአንዱ ቀን
በእርሻው መሃል ሊጓዝ ድንጋይ ያደናቅፈዋል። ጎንበሰ ብሎ
ሲመለከተው ግን ድንጋዩ ተራ አልነበረም። ከዚያ ቀደም
ተገኝቶ የማያውቅ ትልቅ ዕንቁ እንጂ!

ምን ያስተምረናል?

ያለምሪት ሥፍራን መልቀቅ ኪሣራ አለው። የሩት
መጽሐፍ እንደሚነገረን ኑታሚን በዚህ አልፋላች። ወደባዕድ
ምድር መሰደዷ ባልና ልጆቿን ከማጣት ሌላ የፈየደላት ነገር
አልነበረም። የጊዜውን ረሃብ ተቋቋመው በቦታቸው ለቆዩት
ግን የመጎብኘት ዘመናቸው ቀረበ (ሩት.1:6)። ኑታሚን
ያህንን ለምታ ወደ አገሯ ተመለሰች። ገበሬው ወሬ ብቻ
ሰምቶ እርሻውን ሸጦ ዕንቁ ፍለጋ ቢሄድም ዕንቁው ግን

የነበረው ከአግሩ በታች ነበር። ዛሬም በባዕድ ምድር ስኬትን ፍለጋ የሞቀ ትዳራቸውን የተከበሩበትን ሥራ ወዳጅና ዘመድን በትኑው የሚሰደዱ ቁጥር በሚሊዮኖች ነው። በፀፀትም ዕድሜያቸውን ይገፋሉ!

አባቴ ገመዱን ይያዝ!

በአንድ የገጠር ቀበሌ በመጥፋት ላይ ያሉ ዕዕቀትን ፍለጋ የተሰማሩ ጥቂት የ መስኩ ተመራማሪዎች ነበሩ። ከሰዓታት ዙረት በኋላ አንድ አሰደናቂ ግኝት ይጨብጣሉ። ይኸውም ከምድረ ገጽ አንደጠፋች የሚገመት ቆንጆ የአበባ ተከል ማግኘታቸው ነበር። ግን ብዙም ሳይቆዩ ሌላ ችግር አብሮ መከሰቱን ተገነዘቡ። አበባዋ የበቀለችው በሰምጥ ሸለቆ ዉሰጥ ለዚያውም ወገቡ ላይ ነበር። ከብዙ ውይይትና ግምገማ በኋላ ያላቸው ዕድል አንድ ብቻ አንደሆነ ተሰማሙ። ይኸውም ከብደቱ ቀለል ያለ ሰው ፈልጎ ወገቡን በገመድ ማሰርና አበባዋን አንዲያመጣ ወደታች መልቀቅ ነበር።

በዚያም መሠረት በአካባቢው ከብቶችን የሚጠብቅ ወጣት አግኝተው አግባቡት። ለ ወሮታውም ጠቀም ያለ ገንዘብ ሊሰጡት ተሰማሙ። ልጁም በቀረበለት ጥያቄና በሽልማቱ ተሰማምቶ ወደ ጉድጓዱ ከመግባቱ በፊት ቤቱ ደርሶ ለመምጣት ጠየቀ። አያቅማሙ ፈቀዱለት።

ይመለሳልም ብለው አልገመቱም። አረኛው ግን ብዙም ሳይቆይ አንድ ሰው አስከትሎ ከተፍ አለ። አናም ለተመራማሪዎቹ አንዲህ አላቸው። “አሁን ዝግጁ ነኝ፤ የምገባው ግን በአንድ ቅድመ ሁኔታ ከተስማማችሁ ነው። የምታሰርበትን ገመድ ጫፍ አንዲይዝ የምፈልገውን ሰው አምጥቻለሁ፤ አርሱም አባቴ ነው!”

ምን ያስተምረናል?

ልጁ ለዚህ ፈታኝ ሥራ ዝግጁ ቢሆንም ገመዱ ግን በባዕዳን አንዲያዝ አልፈቀደም። ለምን ቢሉ ነፍሱ በገመዱ ጫፍ አንደምትንጠለጠል ያውቃል። ስለ አርሱ ሕይወት ደግሞ ከአባቱ የበለጠ ተቆርቋሪ የለም። ወዳጄ ሆይ የሕይወትህን ገመድ ብቻ ሳይሆን አስትንፋስህንም ጭምር የያዘውን ጌታ አባቴ ስትለው ድፍረትህ ይጨምራል። ሞትንም ትንቀጥለህ። ታላላቅ ሥራዎችን አከናውነህ ለማለፍ በሩ ወለል ብሎ ይከፈትልሃል። ኢየሱስ በመስቀል ላይ ከተወልን ጉልህ ምላሌዎች አንዱ ነፍሱን ለአምላኩ አደራ መስጠቱ ነው። “ኢየሱስም በታላቅ ድምፅ ጮኹ። አባት ሆይ፤ ነፍስን በእጅህ አደራ አለጣለሁ አለ። ይህንም ብሎ ነፍሱን ሰጠ” ሉቃ.23:46።

ደሮዋ በከተማ ተራኪ ኤፍሬም ዓለማየሁ

ሉሉ የተባሉት ዶሮ በአርሻው አካባቢ ትኖር ነበር ግን የገጠሩ ኑሮ አየገመዘዛት ሄደ። በየዕለቱ የምታያቸው ነገሮች የምትሄድባቸው ቦታዎች ሁሌም ያው መሆናቸው ብሎም መደጋገማቸው ሰለቻት።

“አዲስ ነገር ያሰፈልገኛል” አለች ሉሉ ለራሱ። “ወ. ከተማ አሄዳለሁ፤ ማድረግ ያለብኝም ይህንኑ ነው”።

በአንድ የፀደይ ቀን ሻ ንጣዋን ሸከፋ ከንፎቿ በማራገብ ተሰናብታ ነገደች።

በከተማ ሉሉ የሚያጓጉ አዳዲስ ነገሮችን አየች። ረግጣቸው የማታውቀውን በርካታ ቦታዎች ጎበኘች። ብዙ አዳዲስ ሰዎችና አንሰሳትንም ተመሰከተች። ስሜቶቿም ተቀያየሩ። ካየቻቸው አሰደናቂ ነገሮች የተነሣ በሐሣብ፣ መደነቅ፣ መገረምና መደመም ተሞላች። ያልጠበቀችው ሌላም ዓይነት አዲስ ስሜት ሞልቷት ነበር። ብቸኝነት!

በአርሻዋ ላይ የተወቻቸው ጓደኞቿ ናፈቋት። ይህኔ የከተማው ኑሮ ለዛው አየተሟጠጠ ሄደ። “አኔ በልቤ የገጠር ዶሮ ነኝ” አለች ሉሉ ከተማውን ለመልቀቅ ስታኮበኩብ።

አንደገና ሻንጣዋን ሸከፋ በሚቀጥለው አውቶቡስ ወደ ቤትዋ ተመለሰች። ብቻዋን ሌላ ቀን ከማሳለፍ በፊት።

በአርሻው የሉሉ ጓደኞች ትልቅ ፊስታ አካሄዱ። “አንኳን በደህና ተመለሰሽ ሉሉ” የሚል ቅስት ሰቅለው ያለማመንታት አንደገና ተቀበሏት። ሉሉ የቀደሙ ወዳጆቿን፣ የቀደሙትን ቦታዎችና የቀደሙትን ነገሮች ስታይ ደስ አላት።

በዚያ ምሽት በጎጆዋ ውስጥ ለራሱዋ አንዲህ አለች። “አዲስ ነገር ጥሩ ሊሆን ይችላል፤ የቀደመው ግን በጣም ጥሩ ነው”።

ምን ያስተምረናል?

አዲስ ነገር ፍሰጋ ወዲያ ወዲህ ሲሉ ዘመናቸውን የሚጨርሱ ጥቂት አይደሉም። ግን አዲስ የሚመስለው ሁሉ አዲስ አይደለም። ወይም ሲጨበጥ ባዶ ሊሆን ይችላል። በርግጥም ዐዋቂዎች አንደሚሉት የሚያብሰጩልጩው ሁሉ ወርቅ አይደለም። በተለይ የሚያምን ሰው ረግቶ መጭውን ነገር ከኔታ መቀበል አለበት። ያለበለዚያ በግሣንግሡ ይረታና ሕይወቱን ይጥላል። በዴማስ ሕይወት የሆነው ይህ ነው። “ዴማስ የአሁኑን ዓለም ወዶ ትቶኛልና፣ ወደ ተሰሎንጌም ሄዶአል” 2 ጢሞ. 4:10።

ይሰጣል እንጂ አይሸጥም

ልጇ የታመመችበት አናት ወደ ቤተ መንግሥቱ ታቀናለች። ልጇ አማረኝ ያለቻት የበሰለ የወይን ፍሬ ያለው እዚያ ግቢ መሆኑን ስምታ ነበርና። አናም የንጉሡን ሴት ልጅ አግኝታ ቸግ ሯን ታዋቃታለች። አሷም ያለምንም ማቅማማት ወደ ውስጥ ዘልቃ የተንዠረገገውን ወይን አምጥታ ትሰጣታለች። አናትም በበኩሏ አጅ ነስታና

አመስግና ያላትን ትዘረጋለች። ለመክፈል መሆኑ ነው። የንጉሡ ሴት ልጅ ግን አልተቀበለችም። ግን አንዲህ አለችት። “አባቴ ይሰጣል አንጂ አይሸጥም።”

ምን ያስተምረናል?

ንጉሡ የተረፈው ስለሆነ በወይን ፍሬ ችርቻሮ አይኖርም። ያንን ለማድረግም ከ ብሩ አይፈቅድለትም። ስለዚህ ነው ልጅቱ በመሉ ድፍረት “አባቴ ይሰጣል አንጂ አይሸጥም” ማለቷ።

ዘላለማዊው ንጉሥም ከዚህ ጋር የሚመሳሰል ባሕርይ አለው። ሁሉን በነፃ ይሰጣል አንጂ አይሸጥም። ለጋስ ነው። ችር ነው። ርገሩን ነው። በመሰጠት ደስ ይለዋል። ለመሆኑ የዘላለም ሕይወት ዋጋ ሰንት ትሪሲዮን ዶላር ነው? ማንስ ችሎ ይገዛዋል? ክብር ለሰማያዊው ንጉሥ ይሁንና ያንን የሞት መድኃኒት አንዲሁ በነፃ ሰጥቶናል! “ መንፈሱና መሸራይቱም። ና ይላሉ። የሚሰማም። ና ይበል። የተጠማም ይምጣ። የወደደም የሕይወትን ውኃ አንዲያው ይውሰድ” ራዕ.22:17።

የባሰ አለና

አንድ ኑሮ ያማረረው ሰው ችግሩን ለማዋየት በአካባቢው ወዳለ ጥበበኛ ይሄዳል። አንዲህም ይለዋል።“

አስቸኳይ አርዳታ አፈልጋለሁ። ያለበለዚያ ማበዴ ነው። እኔ፤ ባለቤቴ፤ ልጆቼና አማኞቼ በአንዲት ክፍል ቤት ውስጥ ተጣበን ነው የምንኖረው። ከዚህ የተነሣ ምቶት አልባነቱን ልንቋቋመው አልቻልንም። ስንጫጫህ ነው የምንጫለው። ያች ክፍል ሲያል ሆናብናለች።

“ችግርህ መፍትኼ አያጣም፤ ግን አድርግ የምልህን ሁሉ ለማድረግ ቃል ትገባለህ?”

“አንዴታ! አምላለሁ!”

“መልካም፤ ሰንት የቤት አንሰሶች አሉህ?”

“አንዲት ላም፤ አንድ ፍየልና ስድስት ዶሮዎች”

“ከዛሬ ጀምሮ አነርሱም ከአናንተ ጋር ማደር ይጀምሩ፤ ከሳምንት በኋላ ታዲያ ተመልሰህ ና፤ ሁኔታውንም ንገረኝ”

ችግረኛው ሰው በዚህ ምክር ከመጽናናት ይልቅ ይበልጥ ግራ ተጋባ። ቢሆንም አንድ ጊዜ ተሰማምቷልና የገባውን ቃል ለመጠበቅ ወሰነ። አናም አንሰሶቹን ማታ ማታ እዚያችው ክፍል ውስጥ አያስገባ ማሳደር ጀመረ።

አንድ ዓመት የረዘመበትን አንድ ሳምንት ክጨረሰ በኋላ ወደ ጥበበኛው ሲመለስ የበለጠ ነጭናጫ ሆኖ ነበር። መቀመጥም ሳያስፈልገው ገና አንደገባ አንዲህ አለው።

“ ችግሩ ጭራሽ ተባብሷል፤ መቋቋምም ተሰኛል። ፍገ፤ ግማቱና ጩኸቱ መጠን የለውም። ሁላችንም ልናብድ አንድ ሐሙስ ቀርቶናል!”

“በል አሁን ወደ ቤትህ ተመለስ፤ ከዛሬ በኋላ እንሰራለን፤ ከቤትህ እስወጣቸው። እናም ነገ ብቅ በልና ያለውን ለውጥ አጫውተኝ”

ቸግረኛው ሰው በፈጣን ሩጫ ወደ ቤቱ ሄደ። በሚቀጥለው ቀን ሲመለስ ዐይኖቹ በደስታ ያበሩ ነበር። ለጥበበኛውም ሲቃ በሚተናነቀው ድምፅ ይህን አበሠረው።

“ሕይወት እንዴት ትጣፍጣለች? እንሰራለን ወጥተዋል። ቤቱ ፀድቷል፤ ጸጥታ ሰፍኖአል፤ ለሁላችን በቂ ቦታ አለ!”።

ምን ያስተምረናል?

ከዚህ ቸግረኛ ሰው ሕይወት የምንማረው የመጀመሪያ ነገር አመለካከቱ መቀየሩን ነው። በመሠረቱ ለጥበበኛው ያጫወተው ቸግር አልተወገደም። አሁንም እርሱ ባለቤቱ ልጆቹና አማቶቹ በዚያቸው አንዲት ከፍል ቤት ውስጥ ተጣበው ነው የሚኖሩት። ግን ምክሩን በሥራ ላይ በማዋል ቸግሩን ከሌላ አቅጣጫ መመልከት በመቻሉ አመለካከቱን ቀየረ። የባሰም አለና አገርን አለመልቀቅ ይበጃል ወደሚል የሚያዛልቅ ድምዳሜ ደረሰ። ምናልባትም እሱ ከሚኖርበት ሁኔታ በባሰ አኳኋን የሚኖሩ መኖራቸውን ሳያያቸው ተረዳ።

ንጉሡን አሳዩኝ!

ገበሬው ዙሪያ ገባውን ሳይመለከት ሥራውን በብዙ ትጋት ሲያከናውን ሳለ ከከተማ ለአደን ብቅ ካለው ትልቅ ሰው ጋር ይገጣጠማል። ያም ትልቅ ሰው በአርሶ እደሩ ሥራ ወዳድነት በማሳው ለምነትና በእካባቢው ምርት ይማረከና ገበሬውን ጠጋ ብሎ ያነጋግረዋል። ጥቂት ካወጉም በኋላ “ለመሆኑ ኑሮህ እንዴት ነው?” ሲል ትልቁ ሰው ይጠይቀዋል።

“ይመስገነው፤ ቸግር የለብኝም” ይላል ገበሬው በምላሹ።

“ወደ ከተማ ወጣ ብለህ ታውቃለህ?”

“አረ በጭራሽ”

“አትፈልግም ማለት ነው?”

“በማን ዕድሌ ግን እዚህ ሥራው ብዙ ነው”

“በትሄድ ግን ለማየት የምትጓጓው ምንድነው?”

“ንጉሡን ባያቸው ደስታውን አልችለውም”

“እንግዲያው እኔ አሳይሃለሁ፤ እንሂድ” ይልና ትልቁ ሰው ገበሬውን በበቅሎው አፈናጥጦት ጉዞ ይጀምራሉ።

ወደ ከተማው መግቢያ እንደደረሱም “ሰው ሁሉ ነጉሡን ሲያይ ወድቆ አጅ ይ ነሣል፤ በበቅሎና ፈረሰ የሚጓዙትም እሱን ሲያዩ ይ ወርዱና ሰላምታ ይሰጡታል። በዚህም ንጉሡን መለየት ትችላለህ” ይለዋል።

ጥቂት እንደተጓዙ ሰው ሁሉ ባለበት አያንነበሰ ሆሚሱም ከበቅሎና ፈረሱ እየወረደ አጅ ሊነሣቸው ይጀምራል። እናም ያ ትልቅ ሰው “አሁንስ ንጉሡን አየኸው”

በማለት ገበሬውን ይጠይቃል። ገበሬውም አፈፍ ብሎ "አርሰዎ ጌታው አንዳሉኝ ከሆነ ሁሉ ንጉሡን ሲያይ ወድቆ አጅ ይነሣል፤ በበቅሎና ፈረሰ የሚጓዘውም ይወርዳል። አሁን የማየው ሕዝቡ ለአኛ ሲሰግድ አንደ መሆኑ እንግዲህ ንጉሥ ወይ እኔ ወይ አርሰዎ ነን ማለት ነው" ሲል ይመልሳል። ንጉሡም በዚህ ገበሬ የዋህነት ተገርሞና ስለ ታታሪነቱ ሸልሞ ወደ መኖሪያው መልሶታል ይባላል።

ምን ያሰተምረናል?

ገበሬው የተፈናጠጠው በንጉሡ በቅሎ ነበር። ግን አላወቀውም። የተሰጠው ምልክትና ገለጻም ለባሰ ሰሕተት ዳርጎታል። ንጉሡ ግን በዚህ ተገረመ እንጂ አልተናደደም። ለምን ቢባል ገበሬው መሳሳቱ ካለማወቅ የመነጨ አንደሆነ ጠንቅቆ ያውቃል። ስለዚህ ይቅርታ ያደረገለት በደስታ ነው።

የነገሥታት ንጉሥና የጌቶች ጌታ የሆነው ኢየሱስም ለአኛ ተመሳሳይ ችርነት አድርጎልናል። ስለሆነም ባለማወቅ ያደረገው ሁሉ በይቅርታ ተደምስሷል። "እንግዲህ እግዚአብሔር ያለማወቅን ወራት አሳልፎ አሁን በየቦታቸው ንስሐ ይገቡ ዘንድ ሰውን ሁሉ ያዛል" የሐዋ. 17:30።

ይቅር ተብያለሁ!

በጥፋቱ ለዓመታት በአሥር ቤት የማቀቀ አንድ ወጣት ለአባቱ የሚከተለውን ደብዳቤ ጻፈ።

" መቼም የማይደርሰ የለም። እነሆ የምፈታበት ቀን ደርሶአል። ይህ ሁሉ መከራ የደረሰብኝ ግን ያንተን ምክር ባለመስማቴ ነው። አናም አባቴ ሆይ እባክህ ይቅርታ አድርግልኝ፤ ለዚህ ደብዳቤዬ መልስ አልፈልግም። ነገር ግን ከላይ በተጠቀሰውና በምፈታበት ቀን በባቡር በቤታችን በር ላይ አልፋለሁ። በደሌን ይቅር ካልከኝ በራችን ላይ ባለው ትልቅ ዛፍ ላይ ነጭ ጨርቅ እንጠልጥልበት። እኔም ያንን ካየሁ ወርጄ አመጣለሁ። ካላየሁ ግን ተመልጄ ላልመጣ ጉዞዬን አቀጥላለሁ።"

በተቀጠረው ቀን ወጣቱ ተፈታና ከወሳኔ ቤቱ ውጭ ያለውን ንጹሕ አየር ለመተንፈስ ዕድል አገኘ። ወዲያውኑም ጊዜ ሳያጠፋ ባቡር ላይ ተሳፈረ። ከረጅም ጉዞ በኋላ ባቡር ወደ ቤቱ ሲቃረብ ግን የዚህ ወጣት ልብ ከበር መደለቅ ጀመረ። አርሱ ለመመልከት ባለመድፈሩም መስኮቱ አጠገብ የተቀመጠውን ተሳፋሪ " እባክህ አዚያ ማዶ ካለው ቤት ፊት ለፊት ከትልቁ ዛፍ ላይ ነጭ ጨርቅ ተሰቅሎ አንደሆነ እይልኝ" ብሎ ጠየቀው። ሰውየውም ልመናውን ተቀብሎ ሀይኖቹንም ጠራርጎ አሻግሮ ሲመለከት ቆየና " ነጭ ጨርቅ የማየው ትልቁ ዛፍ ላይ አይደለም" አለ።

"ታዲያ የት ነው?" አለ ወጣቱ በመደናገጥ።

"ትልቁ ዛፍ፣ ትናንሾቹ ዛፎች፣ ሰልክ እንጨቶቹና አበቦቹ ሁሉ አጥሩ ሳይቀር በነጭ ጨርቆች አሸብርቀዋል!"

"አመሰግናለሁ፤ ወራጅ አለ!"

"ግን ምንድነው ትርጉሙ?"

"አባቴ ይቅር ብሎኛል!"

ምን ያስተምረናል?

በአንድ ወቅት በደላችን ከአግዚአብሔር ለይቶን ነበር። ግን አሱን ብቻ አንደበደልን አምነን ንስሐ ስንገባ በጌትነቱና በአዳኝነቱ ሰናምነው የነፍሳችን ጌታ በይቅርታ ተቀበለን። የማይገባንን ይቅርታ እንዳገኘንና ምሕረቱ እንደበዛልን በዓይናችን አይተን አረጋገጥን። አልፈን ተርፈንም "አባቴ ይቅር ብሎኛል" የማለትን ድፍረት ያገኘነው ከዚያ በኋላ ነው።

የባቡሩ ላይ መንገደኛ ነገሩ እንዳልገባው ሁሉ በሕይወት መርከብ ላይ ከ እኛ ጋር ይንገላቱ የነበሩትም ይህንን ሰንላቸው ግር ሊላቸው ይችላል። "ድኛለሁ" ሰንላቸው የሆነ ሆኖ ይቅርታ የተቀበልን እኛ አውነትነቱን ጠንቅቀን እናውቀዋለን። ይልቁንም አዳኝ ፍለጋ ትቅበዘበዝ የነበረች ነፍሳችን በሚገባ ትረዳዋለች። ለመዳናችን ሌላ ነጋሪ ከቶ አያሻንም። ለአዳኛችን ከብር ሰለኛም ጥቅም ይቅር ተብለናል። አሜን! " በውድ ልጆቻችን፣ አንደ ጸጋው ባለ ጠግነት

መጠን፣ በደሙ የተደረገ ቤዛነታችንን አገኘን እርሱም የበደላችን ስርየት" ኤፌ.1:7።

ወደ የት ነው?

ጥንቸል አገር ሰላም ነው ብላ ተኝታ አያለ አሁን መሬት ብትሰነጠቅስ ወደሚል ፍልሰፍና ትገባለች። ያ ከተፈጠረ መግቢያ እንደሌላት በማሳላላል ራሷ በፈጠረችው የስጋት ማዕበል ስትንገላታ ላለ ደግሞ ከተጠለለችበት ዛፍ ላይ አንዲት ፍሬ ወድቃ አጠገቧ ታርፋለች። ይህ ያሰደነገጣት ጥንቸል ባለ በሌለ ኃይሏ መሮጥ ትጀምራለች። አረረጧ ያላማራቸው የዱር አንሰሳት በየተራ ምን እንደሆነች ይጠይቋታል። አርሷም ፍጥነትዋን ሳትገታ "መሬት ተሰንጥቃለች፤ አምልጡ!" እያለች መሮጧን ትቀጥላለች።

አናም ቀስ በቀስ የተለያዩ አንሰሳት ሰለተከተሏት ጫካው ተተራመሰ። አቧራው ጨሰ። ይህንን ከሩቅ የተመለከተው አንበሳ "ምን ሆኖችኋል" ሲል በታላቅ ጩኸት ይጠይቃል። እንሰሰቹም በአንድ ድምፅ "መሬት ተሰንጥቋል፤ አምልጥ!" ይሉታል። አንበሳ ግን ከመሮጥ ይልቅ "የት በታ ነው የተሰነጠቀው" በማለት ሌላ ጥያቄ ያቀርባል። በዚህ ያልተደሰቱት አንሰሶች "የትም ይሁን የት ምን ያደርግልሃል?

ይልቅ ፍጥና አምልጥ!” ብለው ይመልሱለታል። ይህኔ አንበሳ መንገዳቸውን ዘግቶ ያቆማቸዋል። ከዚያም ማን ከማን አንደሰማ አጣርቶ ጥንቸልን ቦታውን ወሰዳ አንድታሳየው ያዛል። እዚያ ሲደርሱ ከወደቀችው ፍሬ በቀር ምንም ችግር አልነበረም።

ምን ያስተምረናል?

“በጠበበው በር ሰመግባት ተጋደሉ፤ እላችኋለሁና፥ ብዙዎች ሊገቡ ይፈልጋሉ አይችሉምም” ሉቃ.13:24። በተለይ የዘላለምን ሕይወት የሚወስነውን ፍጫ ስንቀላቀል “ወደየት ነው” ለማለት መድፈር የግድ ይሆናል። ብዙጎን ስላሉበት ብቻ አንድ መንገድ ትክክል ነው ማለት ሞኝነት ነው። በዓለም መንገድ ለመሄድ ጥበት የለም። ስደትም አይታሰብም። በጠባቡ ጎዳና ሲኬድ ግን ነገሩ የተገላበጠሽ ነው።

ዘማሪዋ ሊሊ “የማይሆነው ላይሆን የሚሆነው ላይቀር፤ ምንድነው መጨነቅ ምንድነው መሸበር?” ስትል ያዜመችው ያለምክንያት አይመስለንም። ዛሬም መንገድ ዘግተው ፍጫው ወዴትና ሰምን አንደሆነ የሚያጣሩ አናብስት ያስፈልጉናል!

ልናይ ኋላ

ስለ ሁለት ፍቅረኛዎች የሚነገር አንድ ቀልድ አለ። ወደ ጫካ ሄደውና በሰመለመው መስክ ላይ ተቀምጠው ሲጫወቱ በርካታ ወጎችን ተጋርተው ነበር። በተለይም ተቃቅፈው ገጹሱን ነፋሻ አየር ሲምጉ ስሜታዊነት ተጠናውቶአቸው ነበር። ምድሩን ሰቅቀው ወደ ራሳቸው ዓለም ገብተው ነበርና ስለሚናገሩት ነገር ብዙም አልተጨነቁም። አናም ቃል ኪዳናቸውን “ክፉሽን አያሳዩኝ፤ ከአንተ አኔን ያስቀድመኝ” በሚሉ ዓይነት ንግግሮች ሲለዋወጡ ሳለ አንድ አዳኝ(ኝ ይጠብቃል) ከተፍ ይላል።

“አጅ ወደ ላይ!”

“ምን አጠፋን?”

“አሱ ሌላ ጥያቄ ነው፡ አሁን አንድ ሰው ማሰናበት አምሮኛል፤ ከሁለታችሁ ማንን ልግድል?”

“አኔ የምጦራት አናት አለችኝ” አለች ሴትዋ።

“ማየት የተሳነው አባት አለኝ፤ ሌላ ልጅ የለውም፤ የርሷ ቤተሰብ ግን አንድ ቁና ነው” አለ ወንድዋው።

“አኔ ክርክር አልፈልግም፤ ማንን ልግድል? ያለበለዚያ ራሴ መርጣለሁ”።

“ክፉሽን አያሳዩኝ ብሎአል፤ ስለዚህ አሱን ግደለው!”

“ከአንተ አኔን ያስቀድመኝ ስትል ነበር፤ አንደ ቃልዋ አስቀድማት!”

“ጊዜዬን አታጥፉብኝ፤ አንድ ሰው ምረጡ ነው የምለው!”

“ቢቃ አሲን ግደላት!”

“የለም፤ አሉን ግደለው!”

“ይኸው ነው ቢቃ” አለ አዳፕ አየሳቀ “ ከዛፉ ኋላ ተቀምጬ የምታወሩትን ሳዳምጥ ነበር። ያ ሁሉ መሐላና ግዝት ለዚህ ነው? መልቲ ሁላ፤ በሉ ከዚህ ጥፉ!”።

ምን ያስተምረናል?

“ወርቅ በአሳት ይፈተናል” የሚል አባባል አለ። አውነተኛ ፍቅር በመከራ ቀን አብሮ የሚቆም አንጂ በሰላም ዘመን ብቻ የሚያሟሟቅ አይደለም። ደረታቸው በሜዳሊያ የተንቆጠቆጠ ተዋጊዎች በጭንቅ ቀን ደምቀው ያበሩ ናቸውና ሰለእገር ፍቅር ሲያወሩ ያምርባቸዋል። አጠገባቸው የወደቀው ቁሰለኛ አንዲት ጽዋ ውኃ ሲለምን መሬት በአረር ለትነድ በሬሳ ላይ ተረማምደው የጠላትን ፈንጂ ረግጠው ምሽጉንም ደርምሰው ድልን ለወገናቸው ያበሰሩ አንበሶች አንጂ የመሸታ ቤት ደንበኞች አይደሉም። የሰደት ማዕበል ገለባውን ይለያል። ጀግኖች ሲሸለሙ በቅቧቸው ያፍራሉ። በሰላም ጊዜ ብዙ የደሰኩሩ ጭንቅ ሲመጣ መግቢያው ይጠፋቸዋል። በነጻነት ዘመን ቦታ ጠበብን የሚሉ የአፍ ከርሲቲያኖች ለደት ሲመጣ ፈጥነው አድራሻቸውን ይቀይራሉ። ብን ብለውም ይለወራሉ።

የሚጠብቀን አይተኛም!

በሺሕ ከሚቆጠሩት አንዱ የፌሰ ቡከ ወዳጅ የላከልኝ ታሪክ ነው። አንዲት ልጃገረድ ለጨዋታ ወደ ጓደኞቿ ቤት ሄዳ ነበር። ግን ሳይታወቃትና ሳታሰበው ስለመሸ በጨለማ ብቻዋን ወደ መኖሪያዋ መመለስ ነበረባት። ቤትዋ ብዙም ስለማይርቅ ደግሞም መንደሯ ትንሽ ስለሆነች በጉዞዋ ምንም ስጋት አልነበራትም። ሆኖም በሰላም ቤቷ እንዲያገባትና ከከፉም እንዲጠብቃት ወደ አምላኳ ጸለየች። ከዚያም ቀጥታውን መንገድ ትታ በአቋራጭ መራመድ ጀመረች። ግን ብዙም ሳትርቅ ነበር ጨለማውን ተገን አድርጎና ሰው የሚጠብቅ መስሎ የቆመ አንድ ሰው የተመለከተችው። ይህ ሰለቀፈፋት አንደገና በጥበቃው ይከልላት ዘንድ ወደ አግዚአብሔር ጸለየች። ወዲያውኑም ውስጧ በሚያጽናና ሰላምና ጸጥታ ተሞላ። አብሮአት የሚሄድ ሰው ያለ መለሎም ተሰማት። አቋራጩን መንገድ ጨርሳ በሰውየውም አጠገብ አልፋ በሰላም ወደ ቤትዋ ደረሰች።

በሚቀጥለው ቀን ግን አንዲት ልጃገረድ በዚያ አቋራጭ መንገድ ላይና በዚያው ምሽት የመደፈሯን ዜና አንድ ጋዜጣ ለገፀ ንባብ አበቃ። ወንጀሉ የተፈጸመው ደግሞ ይህች ልጃገረድ በመንገዱ ካለፈች በኋላ በሃያ ደቂቃ ልዩነት ነበር። በዚህ ዜና እጅግ አዝናና በርሷ ላይም ሊደርስ ይችል እንደነበር አሰባ እጅግ አለቀለች። ያዳናትን አግዚአብሔርን

እመስገና ሲታበቃ የወንጀሉ ሰለባ የሆነችውን ሌላ ልጃገረድ የምትረዳበት መንገድ ካለ ለማጠያየቅ ወደ ፖሊስ ጣቢያ ሄደች። ታሪኳንም ለፖሊሶቹ ዘርዘራ ነገረችታቸው። ይህኔ ከፖሊሶቹ መካከል አንዱ ወንጀለኛውን እንዳየችው ካረጋገጠ በኋላ ከተጠርጣሪዎች መካከል እስገድዶ ደፋሪውን ለመለየት አንድትረዳቸው ጠየቃት። እርሱም ያለምንም ማቅማማት ተሰማማች። ከቀረቡላት ምስሎች መካከል ሰውየውን ለመለየት ብዙም ጊዜ አልወሰደባትም። ግለሰቡም ይህንን ሲሰማ ወዲያውኑ ወንጀሉን ተናዘዘ። የፖሊስ መኮንኑ ይህችን ብርቱ ልጃገረድ ካመሰገናት በኋላ ከአነርሱ የምትፈልገው ነገር ካለ በማለት ጠየቃት። እርሷም ምንም እንደማትፈልግ ገልጻ ግን ለግለሰቡ አንድ ጥያቄ እንዲያቀርቡላት ተማጸነች። ለምን እርሷምን አልፎ ሌላይቱን እንዳጠቃ ለማወቅ በጣም ጓጉታ ነበር። እስገድዶ ደፋሪውም ከፖሊሱ የቀረበለትን ጥያቄ እንደሚከተለው መለሰ። "እርሷምን ያልተተናኮልኳት ብቻዋን ሰላልነበረች ነው። በሁለት ረጃጅም ሰዎች ግራና ቀኝ ታጅባ ነበር የምትጓዘው!"።

ምን ያስተምረናል?

የሚተኛና የሚያንቀላፋ እምላክ የለንም (መዝ. 121:4)። ያሰማራናል፤ ይጠብቀናል፤ እስወጥቶ ያሰገባናል። የሚያሰፈሩ ነገሮች ሞልተዋል። እኛም ሥጋ ለባሾች ነንና

አንፈራለን። ከሌሎች የሚለየን ግን ፍርሃታችንን እንኳ ሳይቀር የምናዋየው የሚለማ እምላክ ያለን መሆኑ ነው። በተለይም "የጌታ ዓይኖች ወደ ጻድቃን ናቸውና፤ ጆሮዎቹም ለጸሎታቸው ተከፍተዋል፤ የጌታ ፊት ግን ከፉ ነገርን በሚያደርጉ ላይ ነው" የሚለው ቃል እንድንጠራው ያበረታናል (1 ጴጥ. 3:12)።

ቀበሮ መጣ!

እንደኛ ደረጃ ትምህርት ቤት ውስጥ የተማርነው የአረኛው ታሪክ የማሰታውሰውን ያህል እንደሚከተለው ነው። እማራጭ አጥቶ ሥራውን ቢቀበልም እንኳ ያ አረኛ ብቸኝነትን የማይወድ የመንደር ወግና ቧልት የለመደ ዝምታም የሚከብደው ቢጤ ነበር። እናም መንደርተኞቹ በጎቹን የሚያጠቃ ቀበሮ ወይም ሌላ እውሬ ከመጣ እንዲጮኹ መከሩት። እነርሱም ድምፁን ሲሰሙ ፈጥነው በመድረስ እንደሚረዱት ቃል ገቡለት። እናም ይህ ሰው ለጥቂት ጊዜ እንደምንም ታግሦ ሥራውን ሲያከናውን ቆየ። ሆኖም ጥቂት ሰዓቶችን እንደገፋ ገና ከወዲሁ የቀኑ ርዝመት አስፈራው። የሚያናግረው ሰው አለመኖሩ ደግሞ ይበልጡን አስከፋው። ስለዚህ ከሰዎች የሚያገናኘውን ብቸኛ እማራጭ እንድ ጊዜ ለመሞከር ወለነ። እናም አሪታውን በማለማት የድረሱልኝ ጥሪ አደረገ። መንደርተኞቹም አረኛው ጮኹ

እንኳ ሳይጨርስ ተረፋጠው አካ ባቢውን እንደ ንብ ከበቡት። ወዲያውኑም በተሰያዩ አቅጣጫዎች ተበትነው አሰሳ ማድረግ ጀመሩ። ግን የቀበሮ ዘር ፈጽሞ አላዩም። ስለዚህ ሰምን እንደጮኸ እየተገረሙ ጠየቁት። እርሱም ከልቡ እየሳቀ ድረሱልኝ ያለው ብቸኝነት ስለተሰማው እንደሆነ ነገራቸው። መንደርተኞቹ ግን አልሳቁም። ሁሉም የየራሳቸው ሥራ እንዳላቸው በመግለጽ ስለሰንፍናው ገሠፁት። እስከተሰውም ከዚህ በኋላ እንዲህ ዓይነቱን የቀልድ ጥሪ እንዳያሰማ አስጠንቅቀውት ወደየመጡበት ተመለሱ። እርሱ ግን አላሰቸል ብሎት ብዙም ሳይቆይ አካባቢውን በጨኸት አተራመሰው። መንደርተኞቹም ከላይና ከታች ተረፋጠው ደረሱለት። ጥሪው የሐሰት መሆኑን በመረዳት ግን ብዙ ጊዜ አልፈጀባቸውም።

በተደጋጋሚ ይህንኑ ሲያደርግ ከቆየ በኋላ ግን በመጨረሻ የተፈራው ነገር ደረሰ። ወሳኙ ሰዓት መጣ። ቀበሮ በጎቹን ስመንጠቅ ብቅ አለ። እረኛውም ከሌላው ጊዜ በተሰየ አኳኋን ባለ በሌለ ኃይሉ ጮኸ። መንደርተኞቹ ግን አልመጡም። እንደ ልማዱ ሲቀልድ ይሆናል ብለው በማሰብ ባሉበት ቆዩ። ቀበሮውም የሚፈልገውን ይዞ ሄደ።

ምን ያስተምረናል?

መንደርተኞቹን ምን እንዳዘናጋቸው ለማወቅ ብዙ ምርምር አይሻም። እረኛው በተደጋጋሚ እየጮኸ

ስላደከማቸው እነርሱም በእረኛው ላይ አመኔታ ስላጡ ነው። ውሸታምን ሰው ማንም ሊታመንበት አይችልም። እንደጥሩ ዜጋ አገርን ለማገልገልም ይሁን በሕዝብ ዘንድ አመኔታ ለማግኘት እውነትን መናገር ቁልፍ ጉዳይ ነው። ይልቁንም የወንጌልን እውነት የሚመሰክር ሰው ኑሮውን በውሸት ሊመራ አይችልም። “ ስለዚህ ውሸትን እስመግዳችሁ፤ እርስ በርሳችን ብልቶች ሆነናልና እያንዳንዳችሁ ከባልንጀሮቻችሁ ጋር እውነትን ተነጋገሩ” ኤፌ.4:25።

የሰው ሰውነቱ

ግለሰቡ በፀጥታ የሚሠራው ነገር ኖሮት ይሁን ወይም ለብቻው መሆን ፈልጎ ባይታወቅም እንደ ሆቴል ውስጥ ክፍል ይከራይና ያድራል። በሆቴሉ ሕግ መሠረት ክፍሉን በዕለቱ የሚለቅቅ ሰው ከምሳ በፊት ቁልፉን ማስረከብ አለበት። ያ ሰው ግን ሰቁርስ እንኳ ከክፍሉ አልወጣም።

በተለያዩ ሰዓት የጽዳት ሠራተኞች የጥራት ተቆጣጣሪዎችና ኃላፊዎች በሩን ቢያንኳኩም አልከፈተም። ግን ሁኔታው ስለረበሸው እንዲህ የምትል ማስታወሻ ጽፎ በበሩ ሥር አሸለከ። “ሰጥቂት ጊዜ ልትታገሡኝ ትችላላችሁ?”። ሠራተኞቹም እጋጣሚውን ተጠቅመው መልሰው ማስታወሻ ሰደዱለት። “የመልቀቂያ ሰዓትህ

አልፏል፤ አሁንም በፍጥነት ልቀቅ!"። ከዚያ በኋላ የእንግዳውና የሆቴሉ ሠራተኞች ንግግር በወረቀት ሆነ። እንዳለቀቁት ያየው እንግዳ በመጨረሻ ለየት ያለ መልእክት ላከ። "ይህንን ሆቴል ልገዛው አፈልጋለሁና ዋጋውን ንገሩኝ!"። ሠራተኞቹ የእንግዳው ድፍረት ገርሟቸው ጉዳዩን ከሥራ አስኪያጁ ጋር ከተወያዩ በኋላ ዋጋውን ጽፈው አሸለኩለት። እንግዳው ለእፍታም ሳይቆይ የተጠየቀውን ያህል ገንዘብ ቼክ ጽፎ በበሩ ሥር ሰደደ። ሠራተኞቹ ለአለቃቸው ሲያሰረክቡት እርሱ ደግሞ ከመንገድ ማዶ ወዳለው ባንክ ይሄድና የቼኩን ሕጋዊነት ይጠይቃል።

የባንኩ ሠራተኞችም በብዙ መገረም "እዎን ቼኩ ሕጋዊ ነው። ይህንን ለም አለማወቃችሁ ገርሞናል። ይሄኮ ታዋቂው ሚሊዮነር አክሌ ነው!"። ከዚያ በኋላ ያንን ባለጠጋ እንኳኩቶ የረበሸው የለም።

ምን ያስተምረናል?

እንደ ማንኛውም አድር ሂያጅ እንግዳ የቆጠሩት ያ ሚሊዮነር በዚያኑ ቀን አለቃቸው ሆኖአል። ከሩቁ በማየት የሰውን ማንነት ለማወቅ ይቸግራል። ከመንገድ ዳር የወደቀው ጎዳና ተዳዳሪ ውስጡ በዕውቀት የታጨቀ ሊሆን ይችላል። ይልቁንም ምለኪን የሚመለለው የእግዚአብሔር ልጅ የዘላለምን ሕይወት ያህል በቢሊዮኖች የማይገዛ ሃብት ባለቤት ነው። ያም ሳይበቃ ሌሎችን እንደርሱው ወራሽ

እንዲሆኑ ወደ እምላኩ የማለጠጋት ታላቅ ዕድል ተሰጥቶታል።

"ያልታወቁ ስንባል የታወቅን ነን፤ የምንሞት ስንመሰል እነሆ ሕያዋን ነን፤ የተቀጣን ስንሆን እንገደልም፤ ገዘንተኞች ስንሆን ዘወትር ደስ ይለናል፤ ድሆች ስንሆን ብዙዎችን ባለ ጠጎች እናደርጋለን፤ እንዳች የሌለን ስንሆን ሁሉ የእኛ ነው" 2 ቆሮ. 6:9-10።

ሁሉን ለማስደሰት

ከላሽና ተከላሽ ፍትሕን ፍለጋ በዳኛ ፊት ቆመዋል። ዳኛውም መዝገቡን ካዩና ሁለቱም ወገኖች መቅረባቸውን ካጣሩ በኋላ ከላሽ ከሱን እንዲያስረዳ ጋበዙት። እርሱም በብዙ ሲቃ ተከላሹ ያደረሰበትን በደል በዝርዝር አሰረድቶ ጨረሰ።

ይህንኑ በጥምና የተከታተሉት ዳኛ " ትከካል ነህ" አሉና ወደ ተከላሹ ዞረው ለቀረበበት ከስ መልለ እንዲለጥ ጠየቁት። እርሱም የቀረበበት ከስ እውነትነት እንደሌለው በዝርዝር ገልጾ ጥፋተኛ አለመሆኑን በሙሉ ልብ አስረዳቸው። ዳኛውም ከመጀመሪያው ጀምሮ በመስማማት ራሳቸውን ላይና ታች ሲያወዛውዙ ቆይተው እርሱንም "ትከካል ነህ" አሉት። ይህን ጊዜ ከታዛቢዎች እንዲሁ የመናገር ዕድል እንዲሰጠው አስፈቀደ። ዳኛውም ለሌታዛቢው

አቀራረብ ያላቸውን አድናቆት በፈገግታ ገልጸው እንዲናገር ፈቀዱለት። በዚህ መሠረት ታዛቢው ጉሮሮውን ካጠራ በኋላ ለዳኛው ተከታዩን ጥያቄ አቀረበ። “ከቡር ሆይ፡- መጀመሪያ ከሳሹ የደረሰበትን በደልና የከሱን ጭብጥ ሰምተው ሲያበቁ ትክክል ነህ ብለውት ነበር። የተከሳሹን የመከላከያ ምስክርነት ከሰሙም በኋላ ያንኑ ደግመዋል። ታዲያ ሁሉቱም ትክክል ከሆኑ ጥፋተኛው ማን ሊሆን ነው?”። ዳኛውም በበኩላቸው ለጥቂት ጊዜ ተግ ብሰው ካሰቡ በኋላ አሁንም ፈገግ ብለው እንዲህ መሰሉለት። “አንተም ትክክል ነህ”።

ምን ያስተምረናል?

የዳኛው አካሄድ አስገራሚም እክራካሪም ነው። ከሳሹንም፣ ተከሳሹንም ጠያቂውንም ትክክል መሆናቸውን ነገረዋቸዋል። ምን ብለው ውሳኔ እንደሚሰጡ ለመገመት ያዳግታል። ግን ሁሉን ለማስደሰት እንደሞከሩ ቁልጭ ያለ እውነት ነው። የእምነት ነገር ሲነሣም የዚህ ዓይነት አቋም ያላቸው ሰዎች ቁጥር ብዙ ነው። ሁሉንም ትክክል ስለሚሉት ማንም ደፍሮ በእነርሱ ላይ አይነሣም። እንዲህ ዓይነቶቹ መከባበርና መቻቻል በተሰኙ ቃላት ተጀቡት የሚኖሩ ግለሰቦችና ድርጅቶች ከውጭ የሚደርሰባቸው ሰደት እጅግ ጥቂት አልያም ምንም ነው። እውነቱን እውነት ስሕተቱን ስሕተት የሚሉ አማኞች ግን ተወዳጆች

አይደሉም። 2 ጢሞ. 3:12 እንደሚለው “በእውነትም በክርስቶስ ኢየሱስ እግዚአብሔርን አየመሰሉ ሊኖሩ የሚወዱ ሁሉ ይሰደዳሉ”።

ንጉሥ አይሳሳቱም

በፈረሰኛ ወታደሮች ምረቃ ሥነ ሥርዓት ላይ ለመገኘትና ሽልማትም ለመስጠት የእገራቱ ንጉሥ በሰዓቱና በሥፍራው ተገኝተዋል። በደንቡም መሠረት የተሻለ ቀለብ በሚያገኘውና በከብር ዕቃዎች ባጌጠው ፈረሳቸው ላይ ተቀምጠዋል። ግን ምክንያቱ ሳይታወቅ ፈረሳቸው አየተቆነጠነጠ ሰላም ነሣቸው። እንዲያውም ሊጥላቸው ሁሉ ሞክረ። በዙሪያቸው ያሉ ባለሚሎችና መኳንንቱ ሁሉ ባልተለመደው የፈረሱ ጠባይ ግራ ተጋብተው የሚያደርጉት ጠፋቸው። ይህን ከተመራቂዎቹ ወታደሮች እንዲቆፍጠን ብሎ ከሰልፉ ወጣና የንጉሡን ፈረሰ ልጓም ያዘ። ከዚያም እያሻሽ ሰጥቂት ጊዜ በማባባል ፀጥ አሰኘው። በዚህ እጅግ የተደሰቱት ንጉሥም “እመሰግናለሁ የመቶ አለቃ” አሉት። እርሱም እንደቅድመ ሁሉ ቀልጠፍ ብሎ ተመራቂ ወታደሮች ከሆኑት ባልደረቦቹ ሳይሆን ከመኮንኖች ሰልፍ ተቀላቀለ።

ይህን ተራ ወታደር አብሯቸው መሰለፉን ያልወደዱት መኮንኖች በጥያቄ አጣደፉት።

"ወደ ቦታህ ተመለስ እንጂ?"

"ቦታዬ እዚህ ነው!"

"ይህ እኮ የመኮንኖች ሰልፍ ነው"

"ዐውቄአለሁ፤ እኔም መኮንን ነኝ!"

"ተራ ወታደር ነህ እኮ"

"አይደለሁም፤ የመቶ አለቃ ነኝ!"

"ከመቼ ጀምሮ?"

"ከዛሬ!"

"እንዴት?"

"እመሰግናለሁ የመቶ አለቃ ብለውኛል ንጉሡ"

"ተሳሰተው እንዳይሆን"

"ንጉሡ አይሳሳቱም!"

ምን ያስተምረናል?

ንጉሡ የአገሪቱ መሪ ናቸውና ያሉት ይፈጸማል። ተመራቂ ወታደር የጨበጠው ይህ እውነት ትልቅ ድፍረት ሰጥቶታል። በመኮንኖቹ ማዋከብ ያልተበገረውም ለዚህ ነው። እኛም ተመሳሳይ ድፍረት ያሻናል ባይ ነኝ። ንጉሡ ስለ እኛ የተናገረው ይፈጸማል። ለምን ቢሉ አርሱ ፍጹም ነውና አይሳሳትም።

አልተውህም ከቶም አልለቅህም

በእንደ ወቅት ወደ እንግሊዝ እገር ለሰብሰባ ጉዳይ ሄጄ ሰንብቼ ነበር። በዚያም አንዲት እንደ እኔው ጸሐፊ የሆነች የአገሬውን ሰው ለንደን ላይ ተዋወቅሁና እርሰዋ በምትኖርበት ከተማ ደርቢ ወደሚገኘው ወዳጄ ሠፈር ልትወስደኝ ተሰማማች። ከረጅሙ የጎዳና ላይ ጉዞአችን በኋላ ሻይ ጠጥቼ እንዳልፍ ፈቃዷ ሆነና ወደ ቤቷ ጎራ አልኩ። እናም እርሰዋ ኩሽና ጉድ ጉድ ስትል እኔ በግድግዳው ላይ የተሰቀሉትን ሥዕሎች፤ ፎቶዎችና የተለያዩ ጥቅሶች መቃኘት ጀመርኩ። ግን አንዱ ላይ ረጅም ጊዜ መውሰዴን ጋባዜ አሰተውላ " ወደድከው?" ስትል ጠየቀችኝ። እኔም በአዎንታ ራሴን ነቀነቅሁ። ከሦስት ዓመታት በኋላ ዋሽንግተን ላይ ስሞሽር ያንን አስታውሳና በትራስ ልብሰ ላይ አላትማ በስጦታ ላክኛልኝ። ጽሑፉም እንዲህ ይነበባል።

" እንደ ሰው በእንደ ምሽት የሚከተለውን ሕልም አለመ። በባሕር ዳርቻ ካለ አሸዋ ላይ ከኢየሱስ ጋር የሚራመድ ይመስለዋል። በዚያኑ ቅፅበት ደግሞ ያለፈ ታሪኩን የሚያሳይ ፊልም መሰል ትርዒት በሰማይ ላይ ይመለከታል። እናም ለእያንዳንዱ የሕይወት ጉዞ የሁለት ሰዎችን የእግር ኮቴ ያያል። አንዱ የራሱ ሌላው ደግሞ የጌታ ኢየሱስ እንደሆነም ይረዳል። የመጨረሻው ትዕይንት ሲመጣ ኮቴዎችን ልብ ብሎ ሲመለከት አንድ ትልቅ ለውጥ ያሰተውላል። ይኸውም ጥቂት ለማይባሉ ጊዜያት ኮቴዎቹ የአንድ ሰው ብቻ እንደነበሩ ነው። ይባሰ ብሎም እነዚህ

ጊዜያት በሕይወቱ ትልቅ አደጋና ፈተናን የተጋፈጠባቸው መሆናቸውን ተረዳ። ሁኔታው እጅግ ስላስከነከነው ታዲያ ለጌታ እንዲህ ሲል ጥያቄውን አቀረበ። " ጌታ ሆይ፡- አንድ ጊዜ አንተን ሰመከተል ሰወሰን ሁሌም አብረሽኝ እንደምትሆን ቃል ገብተህልኝ ነበር። ታዲያ አሁን እዚህ የአንድ ሰው ኮቴ ብቻ የማየው በአስቸጋሪ የሕይወቴ ዘመናት ነው። በጣም በ ምፈልግህ በነዚያ ፈታኝ ቀናት ለምን እንደተውከኝ አልገባኝም?"።

ጌታም እንዲህ ብሎ መሰሰሰት። " የተወደድክ ልጄ ሆይ፡- አዎን እወድሃለሁ። ደግሞም አልተውህም። በአስቸጋሪ የሕይወትህ ዘመናት የአንድ ሰው ኮቴ ብቻ የምታየው እኔ ተሸከሜህ ስለነበር ነው። ያ የኔ ኮቴ ነው!"

ምን ያስተምረናል?

አዎን፡- አብሮን የሌለ ቢመስልም ግን ጌታ ሁልጊዜም አብሮን አለ። ቃሉ አንደነገረን "... አርሱ ራሱ፤ አልሰቅህም ከቶም አልተውህም ብሎአልና " በዚህም እስከ መጨረሻው ላይለየን ቃል ገብቷልና ያሰውን ያደርጋል (ዕብ. 13:5)። የማይሻር ቃሉን ይፈጽማል። ደግሞም የአግዚአብሔር ቃል በግልጽ እንደሚነግረን "ሐሰትን ይናገር ዘንድ አግዚአብሔር ሰው አይደለም፤ ይጸጸትም ዘንድ የሰው ልጅ አይደለም። አርሱ ያለውን አያደርገውም? የተናገረውንስ አይፈጽመውም? (ዘጉ. 23:19)።

ለሚመጣው ትውልድ

ሽማግሌው መሬቱን እ የማሱ የ ተሰያዩ የዛፍ ችግኞችን ይተከላሉ። እፈር ያስታቅፋሉ። ውኃ ያጠጣሉ። በጥቅሉ ተግተው ይሠራሉ። ዕድሜአቸውን ከብርታታቸው ጋር እያነፃፀረ የሚደነቀው ወጣት ደግሞ ቆም ብሎ ያስተውላቸዋል። ሰጥቂት ጊዜ ከተከታተላቸው በኋላ ወደ ለእምሮው የመጣውን ጥያቄ እንዲህ ሲል አቀረበላቸው።

"አባቴ ሰመሆኑ እነዚህ የሚተከሏቸው ዛፎች አድገው ሰማፍራት ምን ያህል ጊዜ ይወስድባቸዋል?"

"እንዳንዶቹ ሃያ ሌሎቹ ሃያ እምስት ዓመት ይፈጅባቸዋል። ሠላሳም የሚፈልጉ አሉ"

"እ ረጅም ጊዜ ነው"

"አዎን እንዲያ ነው"

"ታዲያ አርስዎ ያን ያህል ቆይተው የሚበሉት ይመስልዎታል?"

"ያን ያህል አንኳ የምቆይ አይመስለኝም"

"ታዲያ ለማይበሉት ፍሬ ለምን ብለው ነው መድከምዎ?"

"እየህ ልጄ ፍራፍሬ ስበላ ነው ያደግሁት። ስበላም ነው የኖርኩት። አሁንም አየበላሁ ነው። ታዲያ ያ ከየት የመጣ ይመስልሃል? አባቴና እያቶቼ የተከሉት ነው። እኔም በተራዬ ሰልጆቼና ሰልጅ ልጆቼ መትከል አይገባኝም?"

ምን ያስተምረናል?

መጽሐፍ ቅዱስ በምሳሌ 13:22 ላይ “ጻድቅ ሰው ሰልጅ ልጆቹ ያወርሳል፤ የኃጢአተኛ ብልጥግና ግን ሰጻድቅ ትጠበቃሰች” ይላል። ሽማግሌው በሥራቸው የሚያሳዩን ሰአኛ የተደረገውን መልካምነት ለሌሎችም ማድረግ እንደሚገባን ነው። ወደ ወንጌል ስርጭትም ስንመጣ ተመሳሳይ ነገር ይገጥመናል። ብዙዎቻችን ከድቅድቁ ጨሰማ ወደሚደነቀው ብርሃን ዘወር ያልነው በሌሎች ምስክርነት ነው። አሁን ደግሞ አኛ በተራችን የተደረገልንን መልካምነት ለሌሎች ለማካፈል ሰፊ ዕድል አግኝተናል። ቆይቶ በሰዎች ልብ ውስጥ ሠላሳ፣ ስድሳና መቶ አጥፍ ሰማፍራት ብቃት ያሰውን ዘር አርሱም የጌታ ቃል ለመዝራት ጊዜው አሁን ነው!

እኛኮ አልደረስንም

ወደ አፍሪካ ሰወንጌል ስርጭት የተጓዘው ሚስቶናዊ ከዘመናት አገልግሎት በኋላ ወደ አገሩ ለመመሰሰና ቀሪ ዘመኑን በትውልድ መንደሩ ለማሳለፍ ይወስናል። በወጣትነት ዘመኑ መጽሐፍ ቅዱስን ይዞ ለዘመቻ ከተነሣበት ዘመን ጋር ሲነፃፀር ሁለት ትልቅ ልዩነቶች ነበሩ። የመጀመሪያው ዘመኑን ሁሉ ስላገሰገለ አሁን አርጅቶ ነበር።

ሁለተኛው ደግሞ በወንጌል አገልግሎቱ ዘመን የወለደው ወንድ ልጁ አብሮት መመለሱ ነው።

ወራት የፈጀውን የመርከብ ጉዞ በሰላም ጨርሰው ወደ ወደቡ ሲደርሱ መውረጃው ሥፍራ በአንግዳ ተቀባዮች ተጨናንቆ ተመሰክቱ። ብዙዎቹ አቅፍ አበባ ይዘው ነበር። ሆኖም ሚስቶናዊውና ልጁ ከመርከቢቱ ወርደው ከሕዝቡ ሲቀላቀሉ ማንም “አንኳን ደህና መጣችሁ” አላላቸውም። አንድም የሚያውቃቸው ወይም የሚያውቁት ሰውም በዚያ አልተገኘም።

ይህን በብዙ ቅሬታ ያስተዋሰው ወጣት አባቱን “ይህን ያህል ዘመን እግዚአብሔርን አገልግሰን ወደ አገራችን ስንመጣ አንድ ሰው አንኳ ያልተቀበሰን ስለ ምንድነው?” ሲል በትግትና ጠየቀው።

አባቱም ብዙ ማሰብ ሳያስፈልገው አንዲህ መለሰለት “አየህ ልጄ አኛኮ ገና አልደረስንም!!!”።

ምን ያስተምረናል?

ሚስቶናዊው አገራችን የሚላው ከተወሰደባት ምድር ይልቅ የሚሄድባትን አዲሲቱን ኢየሩሳሌምን ነው። ምድራዊ አገራችንን መዳረሻ ካደረግን ሰማያዊውን ጉዞ አልጀመርንም ማለት ይቻላል። ለምን ቢሉ ከክብር ይልቅ ጩ ከነን ስክርሰቶስ ስንኖር የሚከተሰን በረከት ስደት ነው። የትኛው ሐዋርያ ነው በምድር ተክብሮ አገልግሎቱን የጨረሰ? አዚህ

ባለድንኳኖቻችንን። “እኛ እገራችን በሰማይ ነውና፤ ከዚያም ደግሞ የሚመጣ መድኃኒትን እርሱንም ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን እንጠባበቃለን” ፊሊጵ. 3:20።

ስንፍና አይገባም

ሰውየው እንደተሰመደው ሰማሰዳ ጸሎት ተራራ ላይ ወደተሠራው ቤተ አምልኮ እየተጓዘ ነው። ጥቂት ዳገቱን አንደወጣ ግን ደከመው። ስለዚህ ድንጋይ ቢጤ ፈልጎ ቁጭ አለና “እስከ መቼ ነው አንዲህ አያማጥኩ ተራራ የምወጣው? አንዲት በቅሎ ማን ገደለ? ዛሬ ተሸከሞ የሚያወጣኝን ካለሰደድከ ከዚህ አልነቃነቅም” እያለ ከአምላኩ ጋር ከርከር ጀመረ። የክርክሩ ምላሽ ግን ብዙም ሳይቆይ መጣ። አንድ ጠብደል ጎረምሳ ያሰለቅሙ የተጫነ አህያ አየነዳ ደረሰ። እርሱም በተራው አንዲህ እያለ አያገረመረመ ነበር። “አምላኬ ሆይ ይህ አህያ እየደከመ ነው፤ ዛሬ ይህን ተራራ ችሎ የሚወጣው አይመስለኝም፤ ስለዚህ ሸከሙን የሚያግዝ ጉልበታም ሰው አዘጋጅልኝ!”

ከተራራው ወገብ ላይ ሲደርስ ሰውየው ቁጭ ብሎ ሲነጫነጭ ተመለከተው።

“አንተ ደግሞ ምን ሆነህ ነው?” አለው በመገረም።

“ምን ሆነከ ትሰኛለህ? በዚህ ዕድሜዬ ተራራ የምገፋው ምን በድዬ ነው? አሁንም የሚሸከመኝ ሰው ካላገኘሁ አልወጣም ብያለሁ”።

“በል የአህያዬን ሸከም አግዘው”

“አባከህ አትቀልድ!”

“ተነሣ የአህያዬን ሸከም አግዘው”

“ጭራሽ ሸከም! ራሴንም መሸከም አቅቶኛል”

“አግዘው እኮ ነው የምሰው” አለ አንዴ በያዘው በትር አየጨረደው።

“አሺ አሺ እሸከማለሁ” አለና የአህያውን ጭነት ተጭኖ ተራራውን መውጣት ጀመረ።

“ረፍዶብኛል፤ ቶሎ በል” አለ ባለአህያው አሁንም አንዴ አየዠሰጠው።

“አሺ አሺ ብቻ አትማታ” አለና በሩጫ ሸመጠጠ። ከተራራውም ጫፍ ፈጥኖ ደረሰና ጭነቱን አስረከበ። ባለአህያውም መልሶ ከጫነው በኋላ ዘወር ብሎ አጭር ምክር ሰጠው። “በአውነት የተባረከ ጉልበት አለህ፤ ግን ስንፍና አታሰለምደው!”።

ምን ያስተምረናል?

ስንፍና አይገባም። ይልቁንም ሰው ማድረግ ለሚችለው ነገር ሲሰንፍ የበለጠ አስቀያሚ ነው። ሰውየው አንኳን ባዶውን የአህያ ሸከም አንኳ ተጭኖ ተራራ

የመውጣት ብቃት ነበረው። ግን በስንፍና ተሞልቶ ከእምላኩ ጋር መጨቃጨቅ ጀመረ። ወዲያውም በቂ ጉልበት እንዳለው የሚያስታውሰ መልእክተኛ ከበትር ጋር ተላከለት። መጽሐፈ ምሳሌ 19: 29 “ለሚያፌዙ ሰዎች ፍርድ ተዘጋጅታለች፣ ለሰነፎችም ጀርባ በትር” የሚለን ለዚህ ይህን?

ወሬኛዎ ዔሊ

ይህ በልጅነታችን ከተማርንባቸው የምሳሌ መጻሕፍት ትዝታ የተጨለፈ ነው። ዔሊዎ በመንደሩ ውስጥ የምትታወቀው በወሬኝነቷ ነበር። የባጥ የቆጡን ስትለፈልፍ ስለምትውል እኗ ጨርሶ ሥራ አይፈታም። ታዲያ አንዱን ቀን ከምትወዳጃቸው አዕዋፍ ጋር ስታወራ የዘመናት ምኞቷን እንዲህ ብላ ታጫውታቸዋለች። “እኔ ጓደኛችሁ ዕድሜዬን መሬት ለመሬት በመንቀርፈፍ ልጨርስ ነው፤ ከዚህች መንደር ወጥቼ አላውቅም። እናንተ ግን እገር ለእገር የምትበሩ ዕድለኞች ናችሁ። ለምን እንድ ቀን አንኳ ከእናንተ ጋር በአየሩ ላይ እንድንሳፈፍ እትረዱኝም?”

ወሬቹም የጥያቄዋን ከብደት ሳይከዱ ግን ወዳጅነቷን ግምት ውስጥ በማግባት በነገሩ እንደሚያሰቡበት ነግረዋት ሄዱ። ቃል በገቡትም መሠረት እንድ ማለዳ ጫካ ውስጥ የሚበቅል ጠንካራ ሐረግ ይዘው መጡ። እናም እንዲህ

አሏት። “በይ እንግዲህ ይህንን መካከሉ ላይ ነከሰሽ ትይዣለሽ፤ እኛ ደግሞ እኩል ተከፍለን ግራና ቀኙን እንይዝና መብረር እንጀምራለን። ያ ማለት ደግሞ እንቺም ከእኛ ጋር ትበሪያለሽ ማለት ነው። ነገር ግን በምንም ዓይነት ሁኔታ ሐረጉን እንዳትለቅቁ!”

በዚህ ተስማምተው ጉዘው ተጀመረ። ዔሊም ለመጀመሪያ ጊዜ መሬትን ከአየር ላይ በመመልከቷ ተደሰተች። በተለይም የኖረችበትን መንደር ከፍና ዝቅ እያደረጉ እያራቁና እያቀረቡ ሲያሰገብጁት ደስታዋ ልክ አጣ። የመንደሩም ሰዎች ተጠራርተው “ብላ ብላ ዔሊም ከወሬኛ ጋር ትበር ጀመር” በማለት ተደነቁ። ከመካከላቸው አንዱ ግን “እንደምታውቁት ይህች ዔሊ ሲበዛ ወሬኛ ናት፤ ችግር የሚፈጠረው እንደልማዷ ልታወራ አኗን የከፈተች እንደሆነ ነው” ብሎ ሲናገር ነገሩ ከዔሊ ጀር ደረሰ። ዔሊም በጣም ተናዳ “አየር ላይ የማወራውና ሐረጉን የምለቅቀው እኔ ሞኝ መሰልኳችሁ” ለማለት ፈልጋ እኗን ከፈት ስታደርግ ወርዳ ከመሬት ተከሰከሰች።

ምን ያስተምረናል?

ዔሊዎ ቃለ ምልልስ ማድረግ የነበረባት በረራውን ጨርሳ ስትመለስ አንጂ አየር ላይ ሆና አልነበረም። ወሬቹም ይህንኑ አሳሰበዋት ነበር። ወደራሳችን ሰንመለሰው ደግሞ ሁሉም ጊዜውን ጠብቆ ሊሆን እንደሚገባ ዘመን

የማይሸረው የአግዚአብሔር ቃል ይነገረናል። መጽሐፈ መከብብ ለሁሉ ጊዜ አለው በሚል ርዕስ እንዲህ ያብራራል። “ለሁሉ ዘመን አለው፣ ከሰማይ በታችም ለሆነ ነገር ሁሉ ጊዜ አለው። ለመወለድ ጊዜ አለው፣ ለመሞትም ጊዜ አለው፤ ለመትከል ጊዜ አለው፣ የተተከለውንም ለመንቀል ጊዜ አለው፤ ለመግደል ጊዜ አለው፣ ለመፈወልም ጊዜ አለው፤ ለማፍረስ ጊዜ አለው፣ ለመሥራትም ጊዜ አለው፤ ለማልቀስ ጊዜ አለው፣ ለመሳቅም ጊዜ አለው፤ ዋይ ለማለት ጊዜ አለው፣ ለመዝፈንም ጊዜ አለው፤ ድንጋይን ለመጣል ጊዜ አለው፣ ድንጋይንም ለመሰብሰብ ጊዜ አለው፤ ለመተቃቀፍ ጊዜ አለው፣ ከመተቃቀፍም ለመራቅ ጊዜ አለው፤ ለመፈሰግ ጊዜ አለው፣ ለማጥፋትም ጊዜ አለው፤ ለመጠበቅ ጊዜ አለው፣ ለመጣልም ጊዜ አለው፤ ለመቅደድ ጊዜ አለው፣ ለመስፋትም ጊዜ አለው፤ ዝም ለማለት ጊዜ አለው፣ ለመናገርም ጊዜ አለው፤ ለመውደድ ጊዜ አለው፣ ለመጥላትም ጊዜ አለው፤ ለጦርነት ጊዜ አለው፣ ለሰላምም ጊዜ አለው” (3:1-8:)

ደግሞም ቃሉ ከመናገር ይልቅ መስማትን ያበረታታል። እንዲህም ይላል። “ለለዚህ፣ የተወደዳችሁ ወንድሞቼ ሆይ፣ ሰው ሁሉ ለመስማት የፈጠነ ለመናገርም የዘገየ ለቀጣም የዘገየ ይሁን” ያዕ.1:19።

አሳዛኝ ተጓዥ

ሰውየው ረጅም የመርከብ ጉዞ ለማድረግ የብዙ ጊዜ ምኞት ነበረው። ግን ዋጋው በአርሱ አቅም የሚቀመስ አልነበረምና ገንዘቡን ለማጠራቀም ዓመታት ፈጀበት። እናም አሳቡ ሞልቶ ቲኬቱንም ቆርጦ ሰንቆን የቋጠረበትን ሻንጣ ተሽከሞ መርከቢቱን ፍለጋ ወደ ወደቡ እመራ። በተያዘው ፕሮግራም መሠረትም ተመዝግቦ ተሳፈረ። እንዲህ ሆነና የአራት ላምንቱ ጉዞ ተጀመረ።

መንገደኛው በመጀመሪያዎቹ ጥቂት ቀናት በመርከቡ ምሽት፣ በውኃው ድንበር የለሽነትና በዶልፊኖች የዋና ጥበብ ሲደሰት ቆየ። የመመገቢያ ሰዓት ሲደርስ ግን መንገደኞች ሁሉ ወደ ምግብ አዳራሹ ሲያመሩ አርሱ ለዚያ የሚሆን ትርፍ ገንዘብ ስላልያዘ ወደ ትንሿ መኝታ ከፍሉ ይወርዳል። ወደ ኋላ ግን የያዘው ሰንቅ አየቀነሰ መሔዱን ሲገነዘብ አቅሙን ለመቆጠብ ወደ ላይ መውጣቱን ተወ። እንዲያውም መጨረሻ አካባቢ በቀን አንዴ ብቻ አየቀመስ አልጋው ላይም አየተኛ በትንሿ መስኮት ውቅያኖሱን በማየት ብቻ ጉዞውን ቀጠለ።

በመጨረሻ መርከቢቱ ወደ ወደቡ ተመለሰችና የጉዞው ማብቃት በድምፅ ማጉያው ተለፈፈ። መንገደኞችም በደስታ ፈታቸው ፈክቶ ጥቂት የማይባሉትም በሚታይ ሁኔታ ከብደት ጨምረው መውረድ ጀመሩ። የመርከቢቱ ካፒቴንም መውረጃው መሰላል አጠገብ ቆሞ አያንዳንዱን ተላፋሪ በማመስገን ደግመው እንደሚመጡም ያለውን ተሰፋ

በመግለጽ ሲሰናበታቸው ቆየ። በስተመጨረሻ ያ መንገደኛ በቀሰሰተኛ ርምጃ ወደ ካፒቴኑ ቀርቦ ተሰናበተው። ካፒቴኑም ደጋግሞ ካስተዋለው በኋላ

"ታምመህ ነበር?" ሲል ጠየቀው።

"በጭራሽ" አለ መንገደኛው።

"አንድም ቀን ምግብ ቤት ውስጥ አላየሁህም"

"አዎን የራሴን ስንቅ ሰበላ ነው የቆየሁት"

"ለምን?"

"ለዚያ የሚሆን ብር አልነበረኝም"

"የጉዞ ቴኬት ቆርጠሃል አይደል?"

"በሚገባ፤ ይኸው ቀሪው!"

"ታዲያኮ ቴኬቱን ስትገዛ የከፈልከው ገንዘብ ሁሉንም ወጪህን ያጠቃለለ ነበር። በቀን ሦስቱ የመመገብ፤ ሁለት ጊዜ መቅሰስ የመብላት፤ የመዋኘት፤ በዳንስ አዳራሾና በፊልም መዝናኛው ያለገደብ የመገልገል፤ የአካል ማጎልመሻ አንቅስቃሴ የማድረግና አንዲሁም ፀጉርህን የመስተካከል መብት ነበረህ!" አሰ ካፒቴኑ በጣም አዝኖ።

ምን ያስተምረናል?

ግለሰቡ ቴኬቱን ሲቆርጥ ያላስተዋለው ጥቅማጥቅም ጎድቶታል። ይህ ደግሞ የታወቀው በጉዞው ማብቂያ መሆኑ የበሰጠ አሳዛኝ አደረገው። አንዳንዶች የዘላለማዊነት ስጋት የሚገባቸው ምድራዊ ጉዞአቸውን ሊጨርሱ ሲሉ ነው።

አንዳንዶች ደግሞ ወደ ጌታ አንዲመጡ ሲጋበዙ ውጭ የለመዱት ደስታ የሚወስድባቸው ይመስላቸዋል። ግን አውነተኛው ደስታ ያለው በአግዚአብሔር ቤት መሆኑን አያውቁም።

የበሰጠ የሚያሳዝኑት ደግሞ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተቀምጠው ከበረከት የጎደሉ ናቸው። ከዘላለም ሕይወት ጋር አብሮ የተሰጠውን ማዕቀፍ (Package) ስላላወቁ አንደ ተራ ሰው ይኖራሉ። ንስር ሊሆኑ የተገባቸው አንደ ጫጩት መሬት ይቆፍራሉ። ሰአብነት ያህል አንኳ ቃሉ በሮሜ 8:32 ላይ "ለገዛ ልጁ ያልራራለት ነገር ግን ስለ ሁላችን አሳልፎ የሰጠው ያው ከእርሱ ጋር ደግሞ ሁሉን ነገር እንዲያው አንዴት አይሰጠንም?" ይላል።

ፈጣሪህን አሳየኝ

የተሰጠውን የማስተማር ሥልጣን በመጠምዘዝ በአግዚአብሔር እናምናለን የሚሉ ተማሪዎቹን ዕለት ተዕለት የሚያንጓጥጥ አንድ እምነት የለሽ መምህር ነበር። አንድ ቀን አንደለመደው ሁለተኛ ከፍሎችን ሲያስተምር ቆየና አምላክ የለም የሚለውን ፍልስፍናውን አያራገበ በሕልውናው በሚያምኑት ላይ ሲያላግጥ ተነሣ። ግን አልቀናውም። አንደ ሌላው ጊዜ የሚበቃውን ያህል ተሳልቆ ከመጨረሱ በፊት